

PISMO POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ

TARGI EDUKACYJNE

KONFERENCJA MFML, REGATY WIOŚLARSKIE OXFORD

Nowe laboratorium Katedry Sterowania i Inżynierii Systemów

W Pracowni prof. dr hab. inż. Krzysztofa Kozłowskiego w grudniu 2008 r. nastąpiło uroczyste otwarcie nowego laboratorium Katedry Sterowania i Inżynierii Systemów. Laboratorium jest efektem współpracy Katedry Sterowania i Inżynierii Systemów Politechniki Poznańskiej z firmą Imperial Tobacco Polska S.A. Firma zakupiła dla nowo powstałego laboratorium dwa nowe oscyloskopy, jak również sfinansowała zakup dwóch mikroprocesorowych zestawów uruchomieniowych z dodatkami w postaci programatorów. Dzięki firmie dokonano także zakupu specjalistycznej kamery cyfrowej oraz karty interbus do robotów KUKA, będącej przemysłowym standardem wymiany danych np. pomiędzy robotami. W uroczystości symbolicznego przecięcia wstęgi laboratorium uczestniczyli ze strony Politechniki Poznańskiej J.M. Rektor Politechniki Poznańskiej prof. dr hab. inż. Adam Hamrol oraz Dziekan Wydziału Informatyki i Zarządzania prof. dr hab. inż. Jerzy Nawrocki. Firmę Imperial Tobacco Polska S.A. reprezentowały: Anna Chudzychowska - kierownik Działu Personalnego, Sandra Chodor – Młodszy Specjalista ds. Rekrutacji i Szkoleń i Anna Fau – Specjalista ds. Rekrutacji i Rozwoju. Uroczystość odbyła się przy współudziale prof. dr hab. Krzysztofa Kozłowskiego - Kierownika Katedry Sterowania i Inżynierii Systemów oraz prof. dr hab. Adama Dąbrowskiego.

spis treści

SENAT	2-3
AKTUALNOŚCI	4
WIEŚCI Z WYDZIAŁÓW	5-7
PODZIĘKOWANIA	8
WIZYTA EUA NA POLITECHNICIE	8
TARGI EDUKACYJNE	9
WSPOMNIENIE	10-14
GŁOS STUDENTÓW	15-16
GŁOS INFORMATYKÓW	16-19
PARTNERSTWO DLA WIEDZY	19
BIBLIOTEKA GŁÓWNA INFORMUJE	20-21
KONFERENCJA MFML	22
LOTNICZE KIERUNKI NA POLITECHNICIE	23
NAGRODA DLA INŻYNIERA	23-24
REGATY WIOŚLARSKIE OXFORD	25
KĄCIK KULTURALNY	26
FUNFUSZE STRUKTURALNE	27-29
NEWSLETTER	30-31
PROGRAM AKADEMICKI POZNAŃ	31
PRASÓWKA CZYLI MEDIA O NAS	32
NOWOŚCI WYDAWNICZE	34

REDAKCJA

Jolanta Szajbe – redaktor naczelna
Skład redakcji:
Iwona Kawiak
Wojciech Jasiecki
Joanna Jaszczyżyn

ADRES REDAKCJI

Politechnika Poznańska,
pl. Marii Skłodowskiej-Curie 5,
pok. 208A, 60-965 Poznań,
tel. 665 3610, faks 665 3699
glos.politechniki@put.poznan.pl

WYDAWCA

Politechnika Poznańska, pl. Marii
Skłodowskiej-Curie 5, 60-965 Poznań

DRUK

Drukarnia ARTPRINT, ul. Wielka 27/29,
61-775 Poznań
NAKLAD: 1500 egz.

WSPÓŁPRACOWNICY

Wydział Architektury

dr inż. arch. Anna Sygulska

Wydział Budownictwa i Inżynierii Środowiska

dr hab. inż. Janusz Wojtkowiak,
prof. nadzw.

Wydział Budowy Maszyn i Zarządzania

dr Marek Maik
inż. Tomasz Nazdrowicz

Wydział Elektryczny

mgr inż. Jolanta Jurga

Wydział Fizyki Technicznej

dr Arkadiusz Ptak
mgr Lidia Kruszewska

Wydział Informatyki i Zarządzania

mgr inż. Katarzyna Małkowska
Magdalena Miklaszewska

Wydział Maszyn Roboczych i Transportu

mgr inż. Katarzyna Wojciechowska

Wydział Technologii Chemicznej

mgr Maciej Raciborski

Studium Języków Obcych

Urszula Mińska-Marciniak

Studium Wychowania Fizycznego i Sportu

mgr Wojciech Weiss

Era Inżyniera

mgr Marta Kicińska-Nowak

Centrum Praktyk i Karier

Radio AFERA

mgr Piotr Graczyk
mgr Bartłomiej Nowak

Uczelniane Centrum Kultury

mgr Marzenna Biegała-Howorska

Dział Informatyki

mgr inż. Tomasz Kokowski

Przedstawiciele samorządu i innych organizacji studenckich

Redakcja zastrzega sobie prawo skracania, redagowania otrzymanych materiałów i zmian tytułów. Teksty przyjmujemy wyłącznie w formie elektronicznej (dyskietka, e-mail).

Opinie zawarte w publikacjach są sprawą autorów i nie muszą odzwierciedlać stanowiska redakcji GP i władz uczelni.

Senat

Posiedzenie Senatu Akademickiego Politechniki
Poznańskiej z dnia 25 lutego 2009 r.

Obrady otworzył Rektor PP Adam Hamrol, który powitał przybyłych i przedstawił nowego członka Senatu, Jakuba Piasnego – studenta Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska. Następnie wręczył nominację na stanowisko profesora nadzwyczajnego dr hab. Grażynie Białek-Bylce.

Rektor poinformował, iż prof. Barbara Kudrycka Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznała na rok akademicki 2008/2009 stypendia za osiągnięcia w nauce dziewiętnastu następującym studentom Politechniki Poznańskiej: Zofii Wellenger z Wydziału Architektury oraz Piotrowi Bilińskiemu, Hannie Ćwiek, Adamowi Gawkiewiczowi, Miłoszowi Kmiecikowi, Marcinowi Kosibie, Maciejowi Kowalewskiemu, Piotrowi Krygerowi, Tomaszowi Kujawie, Januszowi Lembiczowi, Mikołajowi Małaczyńskiemu, Marcinowi Mikołajczakowi, Wojciechowi Mruczkiewiczowi, Jakubowi Pawłowskiemu, Jarosławowi

Przybyłowiczowi, Marcinowi Szubertowi, Sławomirowi Wałkowskiemu, Maciejowi Wieczorkowi i Markowi Zawirskiemu z Wydziału Informatyki i Zarządzania. Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznała także na rok akademicki 2008/2009 stypendia za wybitne osiągnięcia w sporcie trzem studentom naszej Uczelni: Robertowi Kubaczekowi i Małgorzacie Wiśniewskiej z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania oraz Dominice Kubiak z Wydziału Elektroniki i Telekomunikacji.

Rektor PP podał do wiadomości, iż Prezydent RP nadał tytuł naukowy profesora nauk chemicznych prof. dr hab. Maciejowi Wiśniewskiemu z Instytutu Technologii i Inżynierii Chemicznej. Natomiast stopnie doktora habilitowanego uzyskali: dr Janusz Jankowski z Instytutu Mechaniki Stosowanej – kolokwium odbyło się na Wydziale Budowy Maszyn i Zarządzania PP - i dr inż. Zbigniew Nadolny z Instytutu Elektroenergetyki.

Sprawy osobowe

Senat pozytywnie zaopiniował wnioski o mianowanie dr hab. inż. Ewy Tuliszk-Sznitko na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres kolejnych pięciu lat oraz dra hab. inż. Michała Nowaka na stanowisko profesora nadzwyczajnego na okres pierwszych pięciu lat

Informatyzacja Uczelni

Prof. Zbyszko Królikowski, Pełnomocnik Rektora ds. Informatyzacji Uczelni w obszernym sprawozdaniu przedstawił działania związane z informatyzacją Uczelni. W swojej wypowiedzi zwrócił uwagę m. in. na systemy informatyczne przygotowywane dla administracji Uczelni; systemy wspomagające obsługę dydaktyki (SOKRATES, KSANTYPA); prace nad wdrożeniem systemu rejestracji kandydatów na studia w Politechnice Poznańskiej; zakres prac wykonywanych przez Dział Informatyki.

Podczas dyskusji poruszano m.in. kwestie sprawności systemów wspomagających dydaktykę; ostatecznych terminów wdrożenia poszczególnych systemów i reagowanie na ewentualne opóźnienia; nieprawidłowości w funkcjonowaniu Działu Informatyki; zaawansowania informatyzacji innych polskich uczelni wyższych oraz przygotowania kadry do obsługi nowych systemów informatycznych.

Zasady i tryb przyjmowania kandydatów na studia w roku akademickim 2010/2011

Prorektor ds. kształcenia dr hab. inż. Stefan Trzcieliński, prof. nadzw. PP przedstawił propozycje uchwał związanych z proce-

sem rekrutacji na Politechnikę Poznańską. Omawiając zagadnienie zwrócił uwagę na zmiany, jakie spowodowało przywrócenie matematyki jako egzaminu obowiązkowego na maturze; wykaz olimpiad jakie będą uznawane w procesie rekrutacji; wprowadzenie rekrutacji na dwa nowe kierunki tj. Bioinformatykę oraz Edukację artystyczną w zakresie sztuk plastycznych; zasady kierowania kandydatów na studia na badania lekarskie i kwestię odpłatności za ich wykonanie. Dalszą dyskusję nad wspomnianymi zagadnieniami przeniesiono na następne posiedzenie Senatu.

Wykorzystanie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych

Dr inż. J. Borowski, Przewodniczący Uczelnianej Komisji Socjalnej przedstawił sprawozdanie z wykonania Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych. Omówił m.in. zasady tworzenia oraz przychody Funduszu; zasady korzystania z Funduszu; wykorzystanie środków w roku ubiegłym; wysokość udzielonych pracownikom świadczeń (pożyczki mieszkaniowe, remont, budowa domu, zakup mieszkania, zapomogi okolicznościowe, zwrot kosztów zakupionych podręczników szkolnych itp.).

Sprawy bieżące

Rektor PP przedstawił informacje dotyczące proponowanego przez Ministerstwo rozdziału środków na działalność statutową oraz badania własne. Przypomniat także, iż należy zintensyfikować działania zmierzające do pozyskiwania środków finansowych z dodatkowych źródeł, jakimi są np. fundusze unijne. Omówił kwestię planowanej współpracy PP z władzami regionu dotyczącej powstania na terenie Wielkopolski elektrowni jądrowej. Uczelnia podejmie działania w celu uruchomienia specjalności Energetyka jądrowa.

Rektor Adam Hamrol przedstawił propozycje zmian do tzw. modelu kariery akademickiej, dotyczące m. in. podniesienia jakości doktoratów, uproszczenia i skrócenia procedury habilitacyjnej, otwarcia uczelni publicznych dla wybitnych badaczy z zagranicy, poprawy polityki kadrowej w uczelniach wyższych i instytucjach naukowych, zwiększenia uprawnień w związku z posiadaniem tytułu naukowego, zwiększenia przejrzystości działania Państwowej Komisji Akredytacyjnej. Podczas dyskusji senatorowie poruszyli kwestie marginalizacji roli Wydziału w procesie uzyskiwania habilitacji; najczęstsze przyczyny odrzucania przez Centralną Komisję

wniosków profesorskich i habilitacyjnych; późne wiekowo dochodzenie do habilitacji i profesur; przebieg procedury habilitacyjnej oraz przebieg konsultacji społecznych w przedmiotowej sprawie.

Prorektor ds. kształcenia przedstawił krótką informację na temat zakończonej rekrutacji na studia drugiego stopnia. Rekrutacja uzupełniająca przeprowadzona zostanie na Wydziałach: Budowy Maszyn i Zarządzania, Maszyn Roboczych i Transportu oraz Technologii Chemicznej. Poinformował także o planowanej wizycie przedstawicieli European University Association w Politechnice Poznańskiej.

Red.

AKTUALNOŚCI

EUROPEJSKI WOLONTARIAT

Europejski wolontariat (EVS - European Voluntary Service) jest szansą na bezpieczny wyjazd za granicę oraz szansą na zdobycie doświadczenia zawodowego. W ramach EVS osoby w wieku od 18. do 30. roku życia wyjeżdżają do wybranego przez siebie kraju za granicą na okres od 2 do 12 miesięcy. Mają zagwarantowane: przelot za granicę i powrót do Polski, ubezpieczenie, mieszkanie, jedzenie, transport na miejscu (bilety miesięczne na komunikację zbiorową) oraz kieszonkowe. Pracują nieodpłatnie przy realizacji różnych działań na rzecz społeczności lokalnej. Projekty dotyczą różnych dziedzin: od zajęć z dziećmi, młodzieżą i seniorami, aż po działania na rzecz praw człowieka, ekologii czy współpraca na rzecz rozwoju i kręcenie filmów dokumentalnych.

Wolontariat europejski jest Akcją 2 z pięciu akcji w ramach Programu Młodzież w Działaniu. W ramach Akcji przewidziane są dwa warianty wolontariatu: indywidualny i grupowy. Wolontariat grupowy przewiduje współpracę w grupie na poziomie lokalnym, regionalnym, krajowym lub europejskim i międzynarodowym. Młodzież zdobywa doświadczenie zarówno indywidualne, jak i pracy w zespole. Organizacja goszcząca przyjmuje do 100 ochotników, dzieli ich na podgrupy oraz zapewnia możliwość regularnych kontaktów.

EVS jest świetnym punktem w CV, udział w EVS pozwala lepiej skonkretyzować swoje zainteresowania, niekiedy upewnić się co do słuszności wybranego kierunku studiów lub przeciwnie - zweryfikować swoje dotychczasowe plany. Doświadczenie wielu nowych sytuacji ujawnia cechy, których wcześniej nie było okazji w sobie sprawdzić, np. zdolności organizacyjne, tolerancję, umiejętność radzenia sobie w nowej sytuacji.

GRASZ O STAŻ

W lutym br. ruszyła XIV edycja ogólnopolskiego konkursu „Grasz o staż” organizowanego przez Gazetę Wyborczą. Do wzięcia udziału w konkursie zaproszeni są wszyscy studenci III, IV i V roku studiów, studentów III roku studiów licencjackich oraz I i II roku magisterskich studiów uzupełniających oraz absolwentów, którzy nie przekroczyli 30 roku życia. Edycja trwa do 30 czerwca 2009 r.

„Grasz o staż” jest jednym z najpopularniejszych i najbardziej prestiżowych konkursów dla studentów. Jest organizowany od 1996 r. Nagrodą w konkursie jest płatny staż oraz nagrody dodatkowe. Uczestnictwo w konkursie to szansa na zdobycie cennego doświadczenia zawodowego, a także nowych umiejętności. Aby wziąć udział wystarczy rozwiązać od 1 do 3 z zaproponowanych zadań i przesłać je organizatorom w wyznaczonym terminie.

Uczestnictwo w projekcie to:

- płatne, trwające minimum 4-tygodnie merytoryczne praktyki w firmach lub organizacjach pozarządowych,
- nagrody dodatkowe w postaci szkoleń, kursów językowych i studiów podypłomowych,
- dla wszystkich laureatów uczestnictwo w wybranym szkoleniu z wcześniej zaproponowanych tematów.

Każdy laureat konkursu ma szansę wygrać dużo więcej, ponieważ co roku ponad 30% laureatów otrzymuje stałe zatrudnienie w firmach, w których odbywało praktykę, a kolejne 30% nawiązuje inne formy współpracy. Zwycięstwo w „Grasz o staż” to mocny punkt w CV, który jest bardzo cenną informacją dla potencjalnego pracodawcy. Szczegółowe informacje oraz zadania można znaleźć na stronie: www.grasz.pl. Warto spróbować.

MGR DO BRUKSELI

Urząd Marszałkowski Województwa Wielkopolskiego ogłosił konkurs na najlepszą pracę magisterską dotyczącą funduszy europejskich w Wielkopolsce. Nagrodą główną w konkursie jest miesięczny staż w Biurze Informacyjnym Województwa Wielkopolskiego w Brukseli.

Tematyka pracy powinna być poświęcona Funduszom Europejskim i ich wpływowi na rozwój regionu, a przede wszystkim Wielkopolskiemu Regionalnemu Programowi Operacyjnemu na lata 2007-2013. Dużym zainteresowaniem cieszyć się będą prace opiniotwórcze, ukazujące lub prognozujące efekty wdrażania Funduszy Europejskich w Wielkopolsce.

W konkursie mogą brać udział prace obronione w dniach od 30 kwietnia 2008 roku do 16 października 2009 roku. Termin nadsyłania zgłoszeń upływa 30 października 2009 roku.

Szczegółowe informacje na stronie: www.wrpo.wielkopolskie.pl.

BIBLIOTEKA TO PLUS

Oddział Poznański Stowarzyszenia Bibliotekarzy Polskich zaprasza na Tydzień Bibliotek, który odbędzie się w dniach 8-15 maja 2009 r. Podczas trwania Tygodnia biblioteki otwierają swoje podwoje dla wszystkich. Z tej okazji przygotowano wiele ciekawych wykładów, wystaw, spotkań z recytowaną literaturą. Zwiedzić będzie można nieznaną zakamarki bibliotek. Szczegółowy program imprez na stronie: <http://oddzial-poznanski-sbp.pl>

WYDZIAŁ ARCHITEKTURY

KONKURS NA LOGO 90 LAT POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ rozstrzygnięty

W związku z jubileuszem 90-lecia Polskiego Wyższego Szkolnictwa Technicznego w Poznaniu w ramach przygotowań do uroczystych obchodów na Politechnice Poznańskiej w październiku 2008 r. na Wydziale Architektury PP ogłoszono konkurs dotyczący opracowania logo ww. obchodów. Na konkurs wpłynęło około 350 prac. W grudniu Komisja pod kierunkiem pani prorektor prof. dr hab. inż. Aleksandry Rakowskiej dokonała preselekcji prac. W skład komisji weszli dziekan Wydziału Architektury dr hab. inż. arch. Jerzy Suchanek, prodziekan WA dr inż. arch. Hanna Michalak, doc.PP oraz pracownicy Katedry Rysunku, Malarstwa, Rzeźby i Sztuk Wizualnych na czele z prof. Włodzimierzem Włoszkiewiczem. W grudniu 2008 r. wybrane prace zostały zaprezentowane w trakcie obrad uczelnianego zespołu ds. jubileuszowego wydawnictwa. Uczestnicy spotkania wyłoniли zwycięskie projekty. Pierwsze miejsce zajął Mateusz Ożmiński, student III roku WA, drugie miejsce zajęła Anna Matelska, studentka III roku WA. Dodatkowo przyznano osiem wyróżnień, które otrzymali studenci (w większości III roku) WA: Katarzyna Pułkownik, Małgorzata Kierzek, Marta Smektała, Przemysław Olejnik, Tomasz Saviński oraz Szymon Kubicki.

Dnia 29 stycznia o godzinie 12.00 w Centrum Wykładowym odbyło się uroczyste otwarcie wystawy pokonkursowej przez prorektora prof. dr hab. inż. Karola Nadolnego, który wręczył nagrody autorom nagrodzonych projektów. Na wystawie zaprezentowano 50 najlepszych prac. Zdaniem jury wybrane logotypy spełniają wymogi okazjonalnego znaku graficznego. Na podstawie zwycięskiego logo studenci Wydziału Architektury opracowują już projekty medalu, statuetki oraz jubileuszowej odznaki. Logo i pozostałe elementy będą towarzyszyć całorocznym obchodom 90-lecia Politechniki Poznańskiej.

Anna Sygulska

W ramach programu współpracy międzynarodowej CEEPUS PL – 0033 w dniu 16 marca br. o godzinie 9.45 w Centrum Wykładowym Politechniki Poznańskiej odbyło się V Międzynarodowe Seminarium z cyklu „Automatyzacja projektowania i realizacji procesów technologicznych”. Przybyli na nią zaproszeni przez prof. dra hab. inż. Stanisława Legutko pracownicy naukowcy z Uniwersytetu Technicznego w Cluj-Napoca w Rumunii. Na początku spotkania Goście przedstawili słuchaczom swoją uczelnię, opowiadając także o tych miejscach swojego kraju, które warto odwiedzić i poznać. Następnie wygłosili referaty, po których rozwinęła się dyskusja. W seminarium uczestniczyli studenci X semestru oraz doktoranci WBMiZ.

Jako pierwszy wystąpił dr inż. Razvan Pacurar z wykładem na temat: Active elements of tools made by Selective Laser Sintering, prezentując własne badania. Przedstawił również własną aplikację komputerową, stworzoną w języku C++, służącą do analizy parametrów powierzchni. Kolejnym tematem rozważań było inne zagadnienie z zakresu RP (Rapid Prototyping) i RT (Rapid Tooling), które próbował przybliżyć słuchaczom mgr inż. Adrian Radu w referacie: Theoretical and experimental research regarding the vacuum casting of non-metallic complex parts. Autor zawarł w nim wyniki doświadczeń dotyczących powtarzalności otrzymywania złożonych niemetalicznych części metodą odlwania próżniowego. Z sali padło kilka pytań, dzięki którym rozwinęła się krótka, rzeczowa dyskusja. Ostatni referat, w którym podjęto ciekawy temat, był wygłoszony przez mgra inż. Nicolae Panc: Vacuum casting technologies for small batch production. Autor przedstawił w nim przegląd i analizę literatury dotyczącej odlwania próżniowego niewielkich serii przedmiotów oraz prototypów o złożonych kształtach, np. czaszki ludzkiej.

Zakończeniem seminarium była wycieczka po naszej Uczelni. Goście mieli możliwość obejrzenia laboratoriów i zgromadzonych w nich maszyn, wyposażenia badawczego służącego do celów dydaktycznych i badawczych. Kolejne spotkanie seminaryjne być może odbędzie się w słonecznej Rumunii, na Uniwersytecie Technicznym w Cluj-Napoca, gdzie zresztą już w dniach 8-10 października odbędzie się IX Międzynarodowa Konferencja „Modern technologies in manufacturing”.

mgr inż. Krystian Milej

KOLEJNE SEMINARIUM PROGRAMU CEEPUS NA WYDZIALE BUDOWY MASZYN I ZARZĄDZANIA

Fot. 1. Mgr inż. Adrian Radu podczas wygłaszania referatu, fot. Krystian Milej; Fot. 2. Dr inż. Razvan Pacurar, fot. Krystian Milej; Fot. 3. Mgr inż. Adrian Radu, fot. Krystian Milej; Fot. 4. Mgr inż. Nicolae Panc, fot. Krystian Milej; Fot. 5. Aktywni uczestnicy i organizatorzy seminarium – od lewej: mgr inż. Adrian Radu – TU Cluj-Napoca, mgr inż. Annamaria Rafa – TU Cluj-Napoca, mgr inż. Nicolae Panc – TU Cluj-Napoca, dr inż. Razvan Pacurar – TU Cluj-Napoca, dr inż. Agnieszka Kujawińska – PP, mgr inż. Robert Sika – PP, mgr inż. Laszlo Olah – TU Cluj-Napoca, fot. Krystian Milej.

WYDZIAŁ ELEKTRONIKI I TELEKOMUNIKACJI

W Gali uczestniczyła Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Sportu i Turystyki, Pani Katarzyna Sobierajska.

Wyróżniono 20 osób z całej Polski, w tym również byłego prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, pana Lecha Wałęsę.

Wyróżnienie dyplomem Honorowego Ambasadora Kongresów Polskich

Prof. dr hab. inż. Marek Domański – kierownik Katedry Telekomunikacji Multimedialnej i Mikroelektroniki oraz prof. dr hab. inż. Krzysztof Zawirski z Zakładu Sterowania i Elektroniki Przemysłowej Instytutu Automatyki i Inżynierii Informatycznej otrzymali tytuł Honorowego Ambasadora Kongresów Polskich, nadawany przez Polską Organizację Turystyczną oraz Stowarzyszenie „Konferencje i Kongresy w Polsce” w uznaniu zasług w promowaniu Polski jako miejsca międzynarodowych kongresów.

Prof. Marek Domański otrzymał tytuł za organizację dwóch dużych konferencji

międzynarodowych: Posiedzenie Moving Picture Expert Group (MPEG) w 2005 roku; European Signal Processing Conference (EUSIPCO) w 2007 roku.

Prof. Krzysztof Zawirski był organizatorem konferencji międzynarodowej – 13th International Power Electronics and Motion Control Conference (EPE-PEMC) w 2008 roku.

Dyplomy Honorowego Ambasadora Kongresów Polskich rozdano po raz trzeci. Uroczysta gala połączona z wręczeniem dyplomów miała miejsce 19 listopada 2008 r. w Polonia Palace Hotel w Warszawie.

Nagroda dla dra inż. Rafała Lange

Doktorant prof. Marka Domańskiego, kierownika Katedry Telekomunikacji Multimedialnej i Mikroelektroniki, pan dr inż. Rafał Lange otrzymał nagrodę Zarządu Towarzystwa Przetwarzania Obrazów za najlepszą rozprawę doktorską z zakresu przetwarzania obrazów obronioną w latach 2006-2007. Rozprawa doktorska pana dra Lange nosi tytuł: „Multiresolution Representation of Motion Vectors in Video Compression” (Wielorozdzielczościowe reprezentacje wektorów ruchu dla zastosowań w kompresji sekwencji wizyjnych).

PODZIĘKOWANIA

* * *

Tradycją stało się dofinansowanie prac modernizacyjnych i remontowych przez naszego największego ubezpieczyciela **PZU Życie S.A.**

W tym roku za ufundowane środki uczelnia wybudowała sanitariaty dla osób niepełnosprawnych podczas remontu obiektu Wydziału Architektury Politechniki Poznańskiej przy ul. Nieszawskiej 21.

W imieniu społeczności akademickiej redakcja składa serdeczne podziękowania.

* * *

Zakład Techniki Światłnej i Elektrotermii Instytutu Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej Politechniki Poznańskiej składa Firmie **Philips Lighting Poland S.A.** serdeczne podziękowania za pomoc w wyposażeniu laboratoriów Techniki Światłnej.

W marcu br. w murach naszej uczelni miała miejsce wizyta przedstawicieli Europejskiego Stowarzyszenia Uniwersytetów (European University Association): Andrzeja Kraśniewskiego (Konferencja Rektorów Akademickich Szkół Polskich), Ruth Sobótki (League of European Research Universities, University of Cambridge), Dionisosa Kladisa (Uniwersytet Peloponeski). Delegaci przyjechali do Poznania w związku z wdrażaniem procesu bolońskiego na polskich uczelniach. Proces ten polega na dwustopniowym toku studiów, zwiększeniu mobilności studentów, stosowaniu europejskiego transferu punktów ECTS. Przedstawiciele EUA spotkali się z władzami uczelni, kadrą nauczycielską i administracyjną oraz

WIZYTA EUA na Politechnice

ze studentami. Celem spotkań było poznanie problemów i wyzwań oraz zdobycie informacji na temat tego, co jeszcze trzeba zrobić, aby system działał sprawnie. Nie oceniali oni poszczególnych uczelni lecz ogólną sprawność systemu. Pozytywną kwestią jest wzrost mobilności studentów. Natomiast problemem jawi się realizacja programu studiów w skróconym czasie trzech lat pierwszego stopnia i dwóch stopnia drugiego. Jednakże delegaci zapytani o sprawność Politechniki w tym względzie mówią, że uczelnia radzi sobie dobrze. Pozytywnie zaprezentowali się swoją znajomością języka angielskiego nasi studenci.

TARGI EDUKACYJNE

W dniach 13-15 marca 2009 r. odbyły się w Poznaniu XIII Targi Edukacyjne. Imprezę, która miała miejsce na terenie MTP, otworzyła konferencja Edukacja – Badania – Innowacje, podczas której wykład wygłosił prof. dr hab. Adam Hamrol. Gośćmi byli m.in. Minister Edukacji Katarzyna Hall oraz Katarzyna Poślednia, członek Zarządu Województwa Wielkopolskiego. Swoje ekspozycje pokazało ponad 400 szkół i firm z całego świata. Targi są organizowane od 12 lat z inicjatywy Ośrodka Doskonalenia Nauczycieli przy współpracy Międzynarodowych Targów Poznańskich. Dla uczniów, nauczycieli i rodziców stanowią ważne źródło informacji o aktualnej ofercie edukacyjnej i możliwości dalszego kształcenia. Targom towarzyszyła trzydniowa konferencja, podczas której poruszane były tematy związane z reformą oświaty, kształceniem oraz metodami nauczania. Politechnika Poznańska prezentowała swoją ofertę na dwóch stoiskach. Pierwszy dzień Targów na naszym stoisku upłynął pod hasłem: „To się uda Polibuda - czyli poznaj życie studenckie po godzinach”. Były to spotkania z kołami naukowymi działającymi na Politechnice okraszone dobrą muzyką. Zainteresowaniem cieszyły się modele samolotów oraz robotów i kajaki. Imprezą promującą badania, innowacje, dorobek naukowy uczelni oraz studia na danym kierunku był „Dzień Naukowca”. Imprezę tę zorganizowano 14 marca br. po raz pierwszy. Cieszyła się sporym zainteresowaniem. Nasza uczelnia przygotowała szeroką gamę pokazów, prezentacji i warsztatów. W programie znalazły się m.in. pokaz „Fizyka show”, „Plastic fantastic”, „Chemiczne Bum Bum” a także pokaz salsy przygotowany przez Uczelniane Centrum Kultury. Na warsztatach można było własnoręcznie zbudować robota lub sprawdzić swoje menedżerskie predyspozycje podczas gry Beer Game. Ostatni dzień Targów to spotkania z naukowcami piszącymi książeczki dla dzieci oraz warsztaty „Małego Inżyniera”.

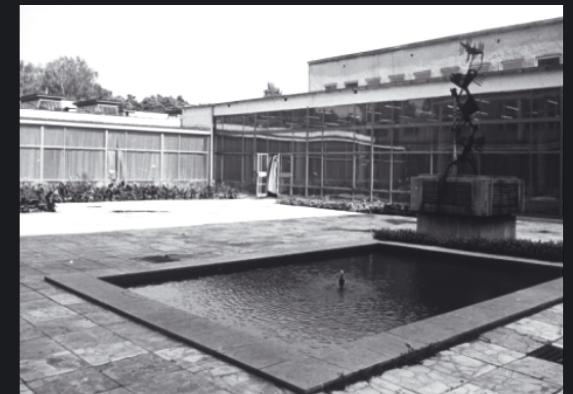
Profesor Andrzej Gałkowski (1926-2009)

W dniu 3 marca 2009 zmarł profesor dr hab. inż. arch. Andrzej Gałkowski, architekt, naukowiec, dydaktyk, współorganizator wyższego szkolnictwa architektonicznego w Poznaniu. Pogrzeb odbył się w 10 marca 2009 na cmentarzu górczyńskim.

Profesor Andrzej Gałkowski urodził się w 1926 roku w Gnieźnie. Na początku okupacji zamieszkał z rodzicami w Poznaniu, gdzie pracował jako laborant w fabryce „Stomil”. Po aresztowaniu ojca przez Gestapo w 1941 roku i wysiedleniu z mieszkania, razem z matką przeniósł się do rodziny we Wrześni. Tam zatrudnił się jako goniec w biurze handlowym, a jednocześnie kontynuował naukę na tajnych kompletach. Dzięki temu już 1946 roku zdał egzamin dojrzałości w poznańskim liceum im. Karola Marcinkowskiego. Następnie rozpoczął studia na Wydziale Architektury Politechniki Gdańskiej, zakończone w 1951 roku dyplomem magistra inżyniera architekta.

Droga zawodowa profesora Andrzeja Gałkowskiego rozpoczęła w 1951 roku, dzieli się na dwa etapy: w pierwszym zajmował się głównie projektowaniem architektonicznym, w drugim pracą naukową, dydaktyczną i organizacyjną w tworzącym się, a następnie rozwijającym się z jego wielkim udziałem, wyższym szkolnictwie architektonicznym w Poznaniu. Jednak zarówno w działalności projektowej jak i naukowo-dydaktycznej motywem przewodnim była architektura i urbanistyka obiektów dla ludzi niepełnosprawnych i starszych oraz budownictwo ochrony zdrowia.

W 1951 roku magister inżynier architekt Andrzej Gałkowski został skierowany przez Komisję Przydziału Pracy dla Absolwentów do Biura Projektowego „Miastoprojekt – Poznań”. Dzięki specjalizacji z ostatniego roku studiów trafił do pracowni służby zdrowia zorganizowanej w 1950 roku przez arch. Janinę Czarnecką, żonę prof. Władysława Czarneckiego, ówczesnego dziekana Wydziału Architektury w poznańskiej Szkole Inżynierskiej. W 1954 roku po mianowaniu na stanowisko starszego projektanta samodzielnie kierował Pracownią Projektów nr 4. W latach 1951-64 – okresie pracy w „Miastoprojekcie” Andrzej Gałkowski w zespole zaprojektował oraz indywidualnie zaprojektował i zrealizował na obszarze środkowej i zachodniej Polski liczne obiekty oraz zespoły służby zdrowia: m. in. Wojewódzki Ośrodek Onkologiczny w Poznaniu (1952-1953), Zakład Anatomii Patologicznej przy Szpitalu w Łęgnowie (1952-1953), Szpital Garnizonowy w Grudziądzu (1954, z J. Wciorko), Stację Krwiodawstwa w Poznaniu (1953-1957), Wojewódzką Stację Krwiodawstwa w Warszawie (1959-1964). Najważniejszy z punktu widzenia artystycznego okres twórczości A. Gałkowskiego, związany przede wszystkim z realizacją obiektów uzdrowiskowych, rozpoczyna się po 1956 roku projektem Sanatorium Wojskowego w Ciechocinku (1956-1961, w zespole z J. Wciorko i J. Otomańskim). Następnie powstają Dom Zdrojowy (sanatorium nr 1) PPU. Ciechocinek z zakładem balneoterapeutycznym (1957-1963, z J. Kyclerem i J. Otomańskim), Stacja Krwiodawstwa w Warszawie (1959-1962), Zakłady Teoretyczne Wojskowej Akademii Medycznej w Łodzi (1960-1964, z A. Weissem), Zakład Lecznico-Wypoczynkowy „Ruch” w Ciechocinku (1960-1963), Sanatorium Związku Zawodowego Pracowników Państwowych (1961-1964, z J. Wciorko). Już wcześniej projektowane przez A. Gałkowskiego obiekty charakteryzowały się pionierskimi rozwiązaniami funkcjonalnymi, będącymi skutkiem dogłębnych analiz teoretycznych i badań istniejących obiektów. Jednak dopiero upadek krępującego swobodę twórczą socrealizmu ujawnił wielkie możliwości artystyczne projektanta, który nawiązując do najlepszych dokonań stylu międzynarodowego w jego „bauhausowskiej” redakcji, tworzył architekturę wpisaną w kontekst przestrzenny, wyznaczając jednocześnie kierunki rozwoju nowoczesnego budownictwa sanatoryjnego i służby zdrowia w Polsce. Naukowe zainteresowania architekta, widoczne w podejściu do projektowania, zaowocowały udziałem w studiach doktoranckich na Politechnice Gdańskiej uwieńczonych dysertacją doktorską „Sanatoria z urządzeniami dla balneoterapii w uzdrowiskach” opracowaną pod kierunkiem prof. S. Porębowicza, obronioną w 1962 roku. Pod koniec 1963 roku A. Gałkowski przeniósł się do Politechniki Poznańskiej rozpoczynając pracę na stanowisku adiunkta w Katedrze Budownictwa Wiejskiego na Wydziale Budownictwa Lądowego. W 1974 roku uzyskał tytuł doktora habilitowanego nauk technicznych na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Urządzenia ochrony zdrowia i opieki społecznej w osadnictwie wiejskim – problematyka lokalizacji, funkcji i formy przestrzennej”. W 1983 roku został mianowany na stanowisko profesora nadzwyczajnego PP, a w 1991 roku uzyskał tytuł profesora zwyczajnego.

Sukcesywnie powoływano Profesora Gałkowskiego na członka prestiżowych organizacji naukowych, w tym również międzynarodowych: Komitetu Architektury i Urbanistyki PAN, Międzynarodowej Unii Architektów (IUA) – Public Health Group, Societe Internationale de Technique Hydrothermale (SITH), Rehabilitation International (RI), International Health Policy and Management Institute, Polskiego Komitetu Walki z Kalectwem. Działal w Stowarzyszeniu Architektów Polskich (SARP) oraz Towarzystwie Urbanistów Polskich (TUP), Poznańskim Towarzystwie Przyjaciół Nauk (PTPN), należał również do Polskiego Związku Inżynierów i Techników Budownictwa. Był też wieloletnim członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułów i Stopni Naukowych. Od połowy lat 80. pełnił funkcje przewodniczącego Miejskiej Komisji Urbanistyczno-Archeologicznej oraz członka Komisji Planu Regionalnego Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Poznańskiego.

Nie do przecenienia jest rola profesora Gałkowskiego w organizacji reaktywowanego na Politechnice Poznańskiej w roku akademickim 1972/73 kierunku „Architektura”. Wieloletnie starania profesora W. Czarneckiego, później również Piotra Zaremby o reaktywację wyższego szkolnictwa architektonicznego w Poznaniu rozpoczęły się praktycznie po likwidacji pierwszego Wydziału Architektury w 1954 roku. Wznowienie kierunku „Architektura”, które nastąpiło najpierw w ramach Oddziału Architektury, później Instytutu Architektury i Planowania Przestrzennego (IAiPP) na

rydzie, gdzie jako Visiting Professor prowadził prace magisterskie. W latach 1984-1991 pełnił funkcję dyrektora IAiPP, a w latach 1991-1994 prorektora ds. rozwoju uczelni. Efektem starań o jakość nauczania i atmosferę pracy artystycznej w IAiPP były liczne sukcesy dyplomantów młodego kierunku, chociażby w ogólnopolskich konkursach na najlepszy dyplom na wydziałach architektury.

Profesor był promotorem czterech prac doktorskich, autorem licznych opracowań naukowych, recenzji, ekspertyz, kierownikiem programów naukowych. Gdy pod koniec lat 90. przechodził na emeryturę mógł za swój wielki sukces uznać decyzję z Senatu PP z 1999 roku o reaktywowaniu po 55 latach Wydziału Architektury. Do ostatnich chwil jako emerytowany profesor działał na Wydziale, prowadząc seminaria dyplomowe, prace magisterskie. Służył radą i doświadczeniem „młodszym kolegom”, jak zgodnie z SARP-owskim zwyczajem zawsze zwracał się nie tylko do wykładowców, lecz również studentów.

Dziękujemy Ci Profesorze
W imieniu pracowników WA PP i wychowanków
Dr inż. arch. Grażyna Kodym-Kozaczko

WBL PP poprzedzone było działalnością docenta Gałkowskiego w komisji programowej nowego kierunku. Chociaż program nauczania opierał się na wytycznych Ministerstwa Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki, zawierał również elementy wynikające ze specyfiki regionu i poznańskiego środowiska miejskiego, zawierając elementy projektowania osadnictwa i budownictwa wiejskiego, krajobrazu, planowania regionalnego, ochrony i konserwacji zabytków. Profesor udzielał się także w ogólnopolskich gremiach zajmujących się opracowaniem standardów nauczania architektonicznego (Zespół Dydaktyczno-Naukowy Architektury, Zespół Ekspertów ds. Architektury).

Do dalszego rozwoju działalności dydaktycznej i organizacyjnej Profesora Gałkowskiego przyczynił się roczny pobyt na Wydziale Architektury i Sztuk Pięknych Uniwersytetu w Gainesville na Flo-

Bibliografia:

1. Królak M., Wartości estetyczne architektury modernistycznej. Reinterpretacje dorobku prof. dr hab. inż. arch. Andrzeja Gałkowskiego w kontekście realizacji modernizmu międzywojennego, w: ZNPP, seria: Architektura i Urbanistyka, 9/2007, s.113-120.

Podpisy ilustracji:

1. Profesor Andrzej Gałkowski w latach 80. XX w. w swoim gabinecie w IAiPP na ul. Ogrodowej (fot. Archiwum OP SARP).
2. Dom Zdrojowy w Ciechocinku (1957-1963, A. Gałkowski, J. Kycler i J. Otomański), fot. M. Królak.

Profesor Jarosław Stefaniak (1929-2008)

Profesor zwyczajny doktor habilitowany Jarosław Stefaniak urodził się 17 maja 1929 roku w Poznaniu. Jego ojciec był urzędnikiem samorządowym, matka nie pracowała zawodowo. Do września 1939 roku, jak również przez całą okupację, mieszkał w Poznaniu. W czasie wojny pracował początkowo jako pomocnik, a następnie robotnik w Elektrowni Miejskiej na Garbarach. Uczęszczał do nie istniejącego obecnie Państwowego Gimnazjum i Liceum im. Bergera (były gmach szkoły przy ulicy Strzeleckiej zajmuje dzisiaj Politechnika Poznańska). W 1948 roku zdał egzamin maturalny. Bezpośrednio po maturze Jarosław Stefaniak rozpoczął studia matematyczne i fizyczne na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego, przemianowanym później na Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. Dyplom magistra filozofii w zakresie matematyki uzyskał w 1952 roku. Jeszcze jako student w 1951 roku, podjął pracę na stanowisku asystenta w Katedrze Matematyki Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Poznaniu i odtąd Jego życie zawodowe związane było wyłącznie z tą uczelnią. W roku 1956, po uzyskaniu przez Wyższą Szkołę Inżynierską statusu Politechniki Poznańskiej, przeniósł się do Katedry Mechaniki Technicznej, której kierownictwo objął wówczas prof. Edmund Karaśkiewicz. Zainteresował się wówczas głębiej zagadnieniami teorii sprężystości, a konkretnie termosprężystością. Pierwsze Jego prace dotyczyły naprężeń cieplnych w półprzestrzeni sprężystej.

Druga połowa lat sześćdziesiątych obfitowała w wydarzenia bardzo znaczące dla kariery Profesora. Już w lutym 1965 roku obronił na Wydziale Budowy Maszyn Politechniki Poznańskiej pracę doktorską pt. „Rozchodzenie się fal w ośrodku lekko sprężystym przy uwzględnieniu sprzężenia termomechanicznego”; uzyskując stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie mechaniki. Promotorem pracy był prof. Witold Nowacki, wybitny uczyony, autor wielu podstawowych prac i monografii z zakresu mechaniki budowli, teorii sprężystości oraz teorii pól sprzężonych w ośrodkach odkształcalnych, sekretarz naukowy, a następnie prezes Polskiej Akademii Nauk. W dalszych pracach z tego okresu analizował zjawiska rozchodzenia się fal w ośrodkach lekko-sprężystych nieograniczonych oraz fale powierzchniowe z uwzględnieniem sprzężenia termomechanicznego. Uzyskanie stopnia doktora stało się znaczącym bodźcem do dalszego rozwoju naukowego oraz do zintensyfikowania badań nad termosprężystością ośrodków Cosserat. W pracach poprzedzających rozprawę habilitacyjną Jarosław Stefaniak podkreślał możliwość przedstawienia obciążeń skupionych za pomocą dystrybucji osobliwych oraz podał metodę rozwiązywania równań opisujących powyższe zagadnienia. Na szczególną uwagę w tym czasie zasługuje uogólnienie funkcji Galerkina dla niesymetrycznej termosprężystości.

W okresie od listopada 1967 roku do maja 1968 roku dr Stefaniak odbył sześciomiesięczny staż naukowy w Instytucie Matematyki Rumuńskiej Akademii Nauk w Bukareszcie. W wyniku studiów nad zagadnieniami niesymetrycznej termosprężystości oraz nad zastosowaniami funkcji uogólnionych w mechanice ośrodków ciągłych, ukończył rozprawę habilitacyjną zatytułowaną „Obciążenia skupione w niesymetrycznej termosprężystości”. Na jej podstawie w maju 1969 roku decyzją Rady Wydziału Mechanicznego Technologicznego Politechniki Poznańskiej uzyskał stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w zakresie teorii sprężystości.

W ślad za awansem naukowym Minister Oświaty i Szkolnictwa Wyższego z dniem 1 marca 1970 roku mianował dr. Hab. Jarosława Stefaniaka na stanowisko docenta w Katedrze Mechaniki Technicznej. Badania, które doc. Jarosław Stefaniak kontynuował po habilitacji, dotyczyły zagadnień załamania i odbicia fal w termosprężystych ośrodkach typu Cosserat. Wykazał w nich, że w ośrodkach mikropolarnych podczas odbicia i załamania powstają nowe rodzaje fal niespotykane w klasycznych ośrodkach sprężystych.

Dzięki osiągniętej pozycji naukowej został mianowany w 1969 roku prodziekanem Wydziału Mechanicznego Technologicznego. Funkcję tę pełnił do roku 1971.

Z końcem września 1970 roku nastąpiły na Politechnice Poznańskiej ważne zmiany organizacyjne. Powstała struktura instytutowa uczelni. Kierownik Katedry Mechaniki Technicznej, prof. Edmund Karaśkiewicz, przeszedł na emeryturę. Z połączenia tej katedry oraz innych jednostek Wydziału Mechanicznego Technologicznego, tzn. Zakładu Wytrzymałości Materiałów, Zakładu Teorii Mechanizmów (wchodzącego dotąd w skład Katedry Części Maszyn i Teorii Mechanizmów), a także Katedry Mechaniki (wchodzącej w skład Wydziału Maszyn Roboczych i Pojazdów) powstał Instytut Mechaniki Technicznej. Pierwszym jego dyrektorem został prof. Włodzimierz Derski, natomiast jego jedynym zastępcą – doc. Jarosław Stefaniak pozostający na tym stanowisku do roku 1972.

Po odejściu prof. Derskiego do Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN w Warszawie doc. Stefaniak pełnił w latach 1973-1981 (po raz pierwszy) funkcję dyrektora Instytutu Mechaniki Technicznej. Od roku 1981 do 1998 był kierownikiem Zakładu Mechaniki Technicznej Instytutu Mechaniki Technicznej (od 1984 roku Instytutu Mechaniki Stosowanej). Wówczas rozszerzył swoje zainteresowania na zagadnienia magnetotermosprężystości oraz dyfuzji w ciałach stałych. Z zastosowaniem dystrybucyjnego opisu źródeł zaburzeń badań warunki emisji fal mechanicznych przez źródła płaskie i liniowe w ośrodku magnetosprężystym.

Intensywny rozwój badań prowadzonych przez doc. Stefaniaka zaowocował w 1976 roku nadaniem Mu tytułu profesora nadzwyczajnego, co w wieku 47 lat było ewenementem w tamtych czasach. W wyniku kontynuacji badań ośrodków magnetosprężystych podał liniowe równania dla różnych przypadków wzajemnych oddziaływań między polami elektromagnetycznym, termicznym, sprężystym oraz dyfuzji masy. Większość wyników uzyskanych w tym zakresie opublikował w redagowanej przez siebie monografii zatytułowanej „Wpływ pola elektromagnetycznego na termodyfuzję w ośrodku izotropowym” wydanej przez Państwowe Wydawnictwo Naukowe w 1982 roku. W tym okresie prof. Stefaniak zaczął rozwijać drugi nurt swoich badań dotyczący metody sterowania pozornymi źródłami ciepła i jej zastosowań w rozwiązywaniu zagadnień brzegowych przewodnictwa ciepła. W 1989 roku otrzymał tytuł profesora zwyczajnego. W kilka miesięcy później weszła w życie nowa ustawa o stopniach i tytule naukowym zastępująca tytuły profesora nadzwyczajnego i zwyczajnego jednym tytułem profesora.

Profesor Stefaniak prowadził badania naukowe zarówno we własnym zakresie jak i we współpracy z pracownikami kierowanego przez siebie Zakładu Mechaniki Technicznej. Często wraz z zespołem włączał się do dużych programów badawczych finansowanych centralnie. Można tu wymienić programy międzyresortowe oraz tzw. Centralne Programy Badań Podstawowych czy Centralne Programy Badań Rozwojowych, koordynowane przez główne krajowe jednostki naukowe (Instytut Podstawowych Problemów Techniki PAN, Wojskowa Akademia Techniczna itp.). Był członkiem Zespołów Koordynacyjnych dwóch z tych programów.

Po utworzeniu Komitetu Badań Naukowych kierował projektami badawczymi finansowanymi z budżetu państwa.

Wyniki swoich badań Profesor publikował nie tylko w formie monografii, lecz również w renomowanych czasopismach naukowych wydawanych za granicą i w kraju. Jest autorem lub współautorem ponad 100 prac i opracowań naukowych o charakterze podstawowym i aplikacyjnym. Bieżące wyniki przedstawiał na wielu międzynarodowych i krajowych konferencjach naukowych.

Jako pracownik naukowy wyższej uczelni technicznej uczestniczył również w wielu pracach naukowo-badawczych dla przemysłu. Głównym przedmiotem tej dziedziny badań były zagadnienia związane z obciążeniami poziomu hałasu i drgań powodowanych różnymi procesami technologicznymi w zakładach przemysłowych.

Wysoka pozycja prof. Jarosława Stefaniaka spowodowała, że stał się On wychowawcą i opiekunem naukowym wielu młodszych pracowników naukowych tworząc zaczątki poznańskiej szkoły mechaniki ośrodków ciągłych z ukierunkowaniem na badania od-

działywań różnych pól fizycznych w tych ośrodkach. Można Go więc uważać za głównego kontynuatora szkoły mechaników poznańskich, utworzonej w Politechnice Poznańskiej przez prof. Edmunda Karaśkiewicza. Jarosław Stefaniak wypromował 12 doktorów, z których 4 uzyskało później stopień doktora habilitowanego, a dwóch tytuł profesora.

Recenzował wiele artykułów naukowych, znaczną liczbę rozpraw doktorskich i habilitacyjnych oraz opiniował szereg wniosków o nadanie tytułu profesora.

Od 1974 roku był współorganizatorem odbywających się w cyklu dwuletnim międzynarodowych sympozjów pod nazwą „Drgania w Układach Fizycznych”.

W 1984 roku, wraz z prof. Dominikiem Rogulą z Instytutu Podstawowych Problemów Techniki PAN zorganizował w Poznaniu międzynarodowe kolokwium „EUROMECH 189: Elasticity Coupled with Thermal and Electromagnetic Effects”.

Podczas swej pracy na Politechnice Poznańskiej Profesor wykazywał bardzo dużą aktywność w sferze dydaktycznej. Prowadził wykłady z mechaniki ciała sztywnego, mechaniki ośrodków ciągłych i z wybranych zagadnień matematyki na wszystkich rodzajach studiów: dziennych magisterskich i zawodowych, wieczorowych i zaocznych. Przyczynił się do powstania wielu studiów doktoranckich na uczelni; był ich współorganizatorem, a także wykładowcą. Współtworzył również kierunek Podstawowe problemy techniki oraz nowoczesną specjalność na kierunku Mechanika i budowa maszyn pod nazwą Mechanika komputerowa konstrukcji. Jest autorem skryptu zatytułowanego „Mechanika dla chemików”.

Swoje zdolności dydaktyczne wykorzystywał również, wykładając różne przedmioty mechaniczne oraz zagadnienia matematyki stosowanej poza uczelnią macierzystą. Wykładał m.in. na Akademii Rolniczej w Poznaniu, w Wyższej Oficerskiej Szkole Wojsk Samochodowych w Pile oraz na kursach organizowanych przez liczne towarzystwa naukowe.

Profesor Jarosław Stefaniak zawsze przywiązywał bardzo dużą wagę do sfery związanej z organizacją nauki. Oprócz pełnienia odpowiedzialnych funkcji kierownika zakładu, prodziekana, zastępcy dyrektora instytutu oraz (po raz drugi, w latach 1984-1990) dyrektora instytutu, w latach 1981-1984 piastował funkcję prorektora Politechniki Poznańskiej, a w 1990 roku, w gorącym okresie przemian politycznych, społeczność akademicka powierzyła Mu funkcję przewodniczącego Forum Obywatelskiego Politechniki Poznańskiej, pierwszej niezwiązkowej organizacji demokratycznej na uczelni.

Profesor Jarosław Stefaniak był członkiem wielu organizacji i towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych, piastując w nich często odpowiedzialne funkcje. Był wieloletnim (z wyboru) członkiem Komitetu Mechaniki Polskiej Akademii Nauk, a podczas ostatnich dwóch kadencji – członkiem Prezydium. W latach 1975-1977 był członkiem Komitetu Akustyki Polskiej Akademii Nauk. Był ponadto członkiem International Informatization Academy, Accademia Peloritana dei Pericolanti, American Mathematical Society, Gesellschaft für Angewandte Mathematik und Mechanik, Komisji Nauk Mechanicznych i Budowlanych Oddziału PAN w Poznaniu, Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk, Polskie-

go Towarzystwa Mechaniki Teoretycznej i Stosowanej, Polskiego Towarzystwa Akustycznego, a także Klubu Rotariańskiego w Poznaniu, co świadczy o jeszcze jednym polu Jego działalności. Był aktywnym społecznikiem. Ponadto był członkiem rad naukowych instytucji o charakterze naukowo-badawczym i związanych ze szkolnictwem wyższym.

Oprócz intensywnej działalności w kraju prof. Jarosław Stefaniak utrzymywał szerokie kontakty zagraniczne. Odbił staże naukowe na renomowanych uczelniach zagranicznych (Université de Liège, Universität Stuttgart, Technische Hochschule Wien i in.), gdzie współpracował ze znanymi autorytetami w dziedzinie mechaniki. Był stypendystą DAAD, zachodnioniemieckiej instytucji wspierającej naukę. Utrzymywał wiele indywidualnych kontaktów międzynarodowych (Włochy, Szwecja, Ukraina, Czechy, Niemcy, Japonia, Kuba, Wielka Brytania, Francja, Belgia, Holandia, Egipt, Litwa).

Profesor Jarosław Stefaniak był również promotorem doktoratów honorowych: prof. Witolda Nowackiego (1979) – byłego Prezesa Polskiej Akademii Nauk oraz prof. Heinricha Seidla, ówczesnego rektora uniwersytetu hanowerskiego (1995), nadanych uchwałami Senatu Politechniki Poznańskiej. Ponadto został poproszony o zrecenzowanie doktoratów honorowych profesorów: Wacława Olszaka (Politechnika Krakowska), Witolda Nowackiego (Uniwersytet Warszawski), Michała Życzkowskiego (Politechnika Krakowska) oraz Zenona Mroza (Politechnika Krakowska).

Za swoje wybitne osiągnięcia na polu dydaktyczno-naukowym prof. Jarosław Stefaniak był wielokrotnie wyróżniany: był Kawalerem Krzyża Kawalerskiego Orderu Odrodzenia Polski (1977), został ponadto odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi (1972), Medalem Komisji Edukacji Narodowej (1996), Brązowym Medalem „Za Zasługi w Rozwoju Województwa Poznańskiego” (1972) oraz Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi w Rozwoju Województwa Piłskiego” (1978).

Był również laureatem licznych nagród Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki: nagrody III stopnia za pracę habilitacyjną

w 1970 roku, nagrody indywidualnej III stopnia w 1975 roku, nagrody indywidualnej II stopnia w 1982 roku oraz nagrody zespołowej II stopnia w 1983 roku.

Nie sposób jednak nie wspomnieć o nieustannej aktywności Profesora po przejściu na emeryturę w 1999 roku. Do ostatnich chwil prowadził wykłady i egzaminował. Ostatni z nich odbył się 30 sierpnia 2008 roku i był umówiony na następne spotkania. Brał czynny udział w organizowanych przez Instytut Mechaniki Stosowanej międzynarodowych konferencjach naukowych Trends in Continuum Physics TRECOPI'04, wygłaszając referat na temat zaproponowanej przez siebie metody źródeł pozornych w rozwiązywaniu zagadnień termosprężystości oraz Drgania w Układach Fizycznych, biorąc aktywny udział w pracach Komitetu Organizacyjnego. Nie opuszczał poniedziałkowych porannych seminariów naukowych Zakładu Mechaniki Technicznej, którego był wieloletnim kierownikiem. Ciągłe recenzował wnioski o nadanie tytułu profesora, przewody i rozprawy habilitacyjne oraz doktorskie, publikował artykuły naukowe, a nawet wydał w 2008 roku współautorski skrypt „Fizyka matematyczna. Wybrane zagadnienia”, pozostawiając po sobie niedokończony skrypt z mechaniki.

Profesor Jarosław Stefaniak był głęboko zaangażowanym wychowawcą kilku pokoleń naukowców i inżynierów. Był wielkim przyjacielem młodzieży. Nikomu nigdy nie szczędził ani rad ani pomocy. Wokół Niego ogniskowało się życie akademickie nie tylko instytutu i wydziału, na których był zatrudniony, lecz także wielu innych grup badawczych na uczelni i poza nią. Miał wielu przyjaciół w międzynarodowym, krajowym i poznańskim świecie naukowym. Był bardzo towarzyski. Gdy nie mógł kogoś przekonać do pewnych racji obiektywnych, mawiał później w gronie przyjaciół: patrzcie, ten sposób jest dla niego najlepszy, który rozumie i najbardziej mu odpowiada. Bardzo lubił poezję i był wielkim miłośnikiem turystyki pieszej.

Żegnamy Go, lecz pozostanie wśród nas w naszych myślach i sercach.

Prof. dr hab. Bogdan T. Maruszewski

GŁOS STUDENTÓW POLITECHNIKA Z TECHNIKĄ NA BAKIER?

Zwykło się mówić, że „szewc bez butów chodzi”. Jako że zbyt częstym bywałcem punktów naprawy obuwia nie jestem, trudno mi zweryfikować prawdziwość tego popularnego przysłowia w dosłownym ujęciu. Niestety – w przypadku metaforycznego podejścia do sprawy znalezienie dowodów jego wiarygodności nie jest już takie trudne. Co najsmutniejsze – często nie trzeba sięgać daleko – wystarczy rozejrzeć się wokół siebie.

Na przykład wystarczy przyjrzeć się uważniej swojej uczelni. Po Akademii Sztuk Pięknych można by się spodziewać, że wszystko, co wiąże się z tą instytucją, jest wyszukane, oryginalne i z nutką sztucznego. Czego oczekivalibyśmy po Politechnice? Z pewnością dobrego poziomu technicznego, inżynierskiej logiki i prostoty. Czy tak jest w rzeczywistości w przypadku naszej poznańskiej kuźni inżynierów?

Zbadajmy, jak to wygląda na podstawie Centrum Zarządzania Siecią Komputerową (CZSK) czyli organu, który macza palce w prawie każdej formie komunikacji elektronicznej związanej z Politechniką Poznańską. Zapytajmy pierwszego lepszego studenta Polibudy, a będzie miał sporo do powiedzenia odnośnie funkcjonowania różnego rodzaju sieci w obrębie swojej Alma Mater. Niestety – najprawdopodobniej będą to gorzkie słowa...

...choćby o propozycji tego, jak skomplikowane jest użytkowanie, a przede wszystkim początkowa konfiguracja skrzynek pocztowych czy przestrzeni ftp. Hasła składające się z 20 znaków, wśród których nierzadkie są

kombinacje w stylu: „%*,:” są oczywiście ustalone dla naszego bezpieczeństwa. To wszystko sprawia, że nasze konta studenckie są pilniej strzeżone niż Fort Knox w Stanach Zjednoczonych. Pytanie tylko po co...

...choćby o propozycji tego, w jak przyjazny sposób przeprowadzane są zmiany i modernizacje serwerów uczelnianych. Przykładem niech będzie majowa zmiana serwerów pocztowych. Centrum Sieciowe dało „aż” 2 dni na zmianę adresu serwera SMTP w naszych programach pocztowych. Co więcej - poinformowało, że „...Przeniesienie zawartości poczty elektronicznej do tychczas wykorzystywanych skrzynek na serwerze polaris.student.put.poznan.pl do zmodernizowanego systemu pozostaje w gestii użytkowników...” Zawsze wydawało mi się, że „pozamiatać” powinien ten kto „nabałaganił”. Tak mnie przynajmniej wychowali rodzice. No cóż – najwyraźniej nie wszystkim wpojono takie standardy. Można przymknąć na to oko i oczekiwać w takim razie chociażby podania „miotły”. Nie-

stety – i na to nie ma co liczyć. CZSK nie pokwapiło się, by poinstruować studentów, w jaki sposób mieli by przekopiować dane z jednej skrzynki do drugiej. Czy mieli poradzić sobie przy użyciu magicznej kombinacji „ctrl+c” + „ctrl+v”?

...choćby o propozycji tego, że osobista wizyta w CZSK też do przyjemności nie należy. A jest to często krok nie do uniknięcia, gdy polegniemy w zdalnym boju z naszym kontem. I tu również czeka nas niemiła niespodzianka w postaci godzin przyjęć, w jakich możemy się zgłosić z naszym problemem. Na szczęście nie jest już tak źle, jak było jeszcze do niedawna, bowiem ostatnio zanotowaliśmy 100% wydłużenie czasu poświęconego na obsługę „klienta”. Wobec tego z naszym problemem możemy zjawić się między 10-tą a 12-tą, a nie tak jak do niedawna tylko między 10-tą a 11-tą. Pomoc ze strony fachowców zazwyczaj polega na wygenerowaniu nowego hasła, z którym to pełni nadziei radośnie wracamy do domu. Niestety – nasze szczęście trwa krótko i zazwyczaj po wpisaniu hasła przywita nas ulubiony komunikat: „Nieprawidłowy użytkownik i/lub hasło”. Wówczas wypowiadamy (albo przynajmniej pomyślimy sobie) kilka niecenzuralnych słów, klikamy na www.gmail.com i za 5 minut mamy założone konto pocztowe. Bez tasiemcowatych haseł. Bez skomplikowanych procedur. Proste, a przy okazji profesjonalne. Jedyny mankament to brak członu „put.poznan.pl”. Jak najbardziej do przeżycia.

...choćby o propozycji tego, że działanie sieci bezprzewodowej, która miała być wielkim krokiem naprzód, też pozostawia

sporo do życzenia. Skomplikowane certyfikaty, procedury uwierzytelniające i tym podobne rozwiązania nawet najbardziej biegłych komputerowców odstraszały od korzystania z dobrodziejstw naszej „radiówki”. A czy nie wystarczyłby zwykły klucz wpisywany za każdym razem przy nawiązywaniu połączenia? Czego aż tak się obawiamy? W rezultacie część studentów, szczególnie tych korzystających z Visty, w której konfiguracja jest szczególnie uciążliwa, wsiada w tramwaj, przejeżdża 3 przystanki i swoje bezprzewodowe „okno na świat” znajduje w Kupcu bądź na Rynku. Chyba nie o to chodziło polibudowym sieciowym twórcom.

...wreszcie à propos tego, że „ryba psuje się od głowy”. Dopóki „na szczytach władz” będzie tak jak jest, dopóty funkcjo-

nowanie sieci akademickiej się nie zmieni. Wielu osobom Pan Kierownik dał się poznać jako osoba, z którą rozmawia się trudno. Rzadko jest w stanie przyznać rację swemu interlokutorowi, będąc przekonanym o swej nieomyślności. Przykładowo nie daje wiary poważnym ostrzeżeniom dotyczącym możliwości „swobodnego” wysyłania maili z serwerów Politechniki. Na czym owa „swoboda” polega? Otóż na wpisaniu dowolnej nazwy użytkownika i wysłaniu wiadomości za pośrednictwem serwera pocztowego Politechniki Poznańskiej. Pół biedy, jeśli ktoś wyśle fałszywą wiadomość od prowadzącego zajęcia z informacją o ich odwołaniu. Pomyślmy jednak co by było, gdyby ktoś się podszty pod samego Rektora i poinformował współpracującą z uczelnią firmę, iż zrywamy z nimi umowę? Czy musi dojść do ta-

kiej „katastrofy”, by politechniczni sieciowi zarządcy potraktowali poważnie to zagrożenie?

Jesteśmy uczelnią techniczną, wobec tego zachowujmy się jak na szkołę wyższą o tym profilu przystało. Nam przede wszystkim nie wypada być w tyle w kwestii rozwiązań inżynierskich, więc dbajmy o to, by funkcjonalność łączyła się z prostotą. Niestety, jak donosi wielu studentów i jak wynika również z moich obserwacji, oczekiwania studentów (skądinąd całkiem rozsądne i niewygórowane) nie są zbieżne z polityką prowadzoną przez ekipę Pana Kokowskiego. Aż samo się na usta ciśnie pytanie... czy to my jesteśmy dla nich, czy może jednak Oni dla nas?

ją, że jakiegokolwiek reguły (nierzadko blisko kojarzone z „represjami”) przeszkadzają. Za trudne nie są ani „ostre” hasła, ani skomplikowane formularze do wypełnienia, ani też czytanie maili całymi dziesiątkami. Po przekroczeniu bram Politechniki w wielu ludziach dokonuje się jakaś czarodziejska przemiana fazowa chyba, bo tu wszystko jest za trudne, za skomplikowane, „faszystowskie”, represje i po prostu ogólnie do bani. Czas jednak na konkrety, bo jakim prosty, średniorozgarnięty i wrednie przemądrzały inżynier, co do zrzęczenia informatycznego mam wyrobione zdanie – *zawsze* chodzi o szczegóły. Zawsze.

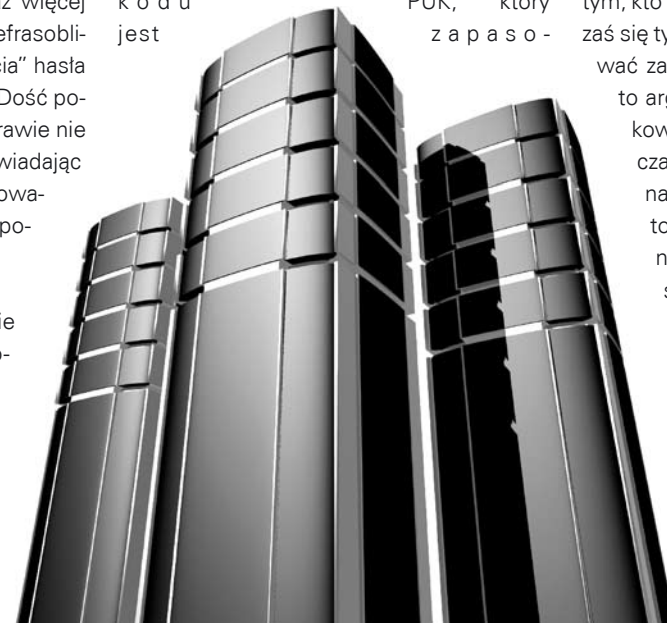
Na skomplikowane hasła o długości 20 znaków żalą się studenci. Paranoidalnie długie i do tego jeszcze te procenty, nawiasy, backslasze i hasze... Konta studenckie i przestrzeń ftp dla studentów. I jeszcze wstawianie studentom potrzeby jakiegostam bezpieczeństwa? Słucham tego jak dowcipu podawanego przez Radio Erewan. Wszystko się zgadza, tylko inaczej. Hasła mają minimalną długość, jaką pozwala zaakceptować informatyczny zdrowy rozsądek, czyli 8 znaków z obowiązkiem umieszczenia w nich minimum 2 dużych i małych liter, dwóch cyfr i dwóch znaków specjalnych. Ból studentów (ale też innych użytkowników) polega jednak na tym, że takiego hasła nie mogą sami „wpalcować”, a muszą zdać się na systemowy generator. Taki sposób „wytwarzania” haseł został wprowadzony w odpowiedzi na gwałtownie rosnące w roku 2006 zagrożenie botami, które masowo uwierzytelniały się na naszych serwerach dzięki „palcowanym” hasłom naszych użytkowników. Nie pomagały apele, nawoływanie, blokowania dostępu. Z kwartału na kwartał coraz więcej spamu od coraz większej liczby niefrasobliwych i nieświadomych „odgadnięć” hasła użytkowników naszych serwerów. Dość powiedzieć, że w dobrym miesiącu prawie nie nadążaliśmy bić się w piersi, odpowiadając na gniewne maile z sieci o spamowaniu, o prewencji już nawet nie wspomnę.

Po co w ogóle hasło? Takie pytanie usłyszałem podczas jednego z posiedzeń Senatu. Minę musiałem mieć chyba nieszczególną, ale jak tu odpowiedzieć na tak nieodrzeczne pytanie? Jedyne co przyszło mi do głowy (aczkolwiek nie zostało wtedy wypowiedziane) to zaproponowanie pytającemu opublikowania w googlach

kodu PIN do jego karty bankomatowej.

Dział Informatyki nie jest jednak ślepy i głuchy, jak to niektórym studentom może się wydawać. Najpoważniejszym problemem jest jednak to, że tylko niewielu z nich chce w ogóle konstruktywnie rozmawiać, a jeszcze mniej chce się zaangażować z pożytkiem dla sprawy. Jeśli istnieją możliwości techniczne działające w skali masowej (circa 19 tys. studentów) i da się je wdrożyć w skończonym czasie, to staramy się to robić – na przykład sylabizacja haseł (opcja realizowana od początku 2009) po to, aby łatwiej było je ogarnąć pamięcią. Podobnie ma się sprawa z tzw. przestrzenią dyskową (a nie FTP!) dla studentów czyli powszechnie dostępnym dyskiem sieciowym WebDAV z ochroną kryptograficzną (SSL). Powszechnie znane, okienkowe, „przeciągalne” (do tego dysku można przeciągać pliki myszką), ale niestety chronione ośmioznakowym (skąd ta bzdura o 20 znakach!?!?) hasłem. Dla porządku tylko dodam, że studenci otrzymują do swojej dyspozycji zasoby (skrzynkę pocztową, gwarantowany adres elektroniczny w domenie @student.put.poznan.pl i dysk sieciowy o początkowej pojemności 250MB) na cały okres studiów i niezależnie od aktualnych zajęć dydaktycznych (od października 2008). Wraca więc jak bumerang pytanie: co jest złe? Odpowiadam: studenci nie wiedzą/nie interesują się/nie chcą wiedzieć/nie czytają ulotek i maili (dowolna kombinacja jest prawdziwa) o tym, co się im udostępnia. Jeśli jednak już się tym zainteresują, to niepokojąco masowym zjawiskiem jest traktowanie pracowników Działu Informatyki jako swoistej pamięci zewnętrznej czyli przychodzenie nie po duplikaty k o d u PUK, który jest z a p a s o -

wym kluczem do odświeżenia/odzyskania dostępu do swoich zasobów (kod PUK jest rzecz jasna „trudniejszy” i „wredniejszy” od zwykłego hasła dostępowego). Statystyka takich i innych zdarzeń w pracy agendy obsługującej studentów ilustruje mój artykuł. Modernizacja serwerów uczelnianych zatruwają rzecz jasna życie studentom, którzy już skusili się na korzystanie z udostępnianych im zasobów. Każda modernizacja tak smakuje. Nieprawdziwe są jednak insynuacje o zaledwie dwóch dniach, jakie Dział Informatyki łaskawie oddał do dyspozycji nieszczęśnikom korzystającym ze starego serwera studenckiego (polaris). Akcja migracji zaczęła się na długo wcześniej niż dwa dni przed wyłączeniem starego serwera i uwzględniała zabezpieczenie jego zawartości. Zatrważającym jest jednak to, że komunikaty wysyłane pocztą elektroniczną do użytkowników tego serwera zostały generalnie zignorowane, tak z resztą jak prośby dotyczące serwisów informacyjnych, jakie funkcjonowały na tym serwerze. Dlaczego jednak użytkownicy mieli sami zadbać o przeprowadzkę zawartości swoich kont? Ano dlatego, że zmieniała się technologia i dotychczasowe konta interaktywne (tzw. shellowe) wymarły wraz ze starym serwerem. W ich miejsce pojawił się dysk sieciowy. Ważne było także i to, że to użytkownicy wiedzieli najlepiej, na czym im najbardziej zależy, a co można bez żalu pominąć w przeprowadzce. Jeśli mimo długiego okresu czasu ktoś nie zdążył, to zawsze może (do 30.06.2009) zgłosić się do Administratora i poprosić o odtworzenie zabezpieczonej zawartości swojego starego konta, żeby dokonać selekcji dóbr i przenieść to, co jest jego sercu najdroższe. Stanowczo odrzucam więc całą gadaninę o tym, kto i dlaczego powinien posprzątać. Co zaś się tyczy instruowania o tym, jak skopiować zawartość jednego zasobu na drugi, to argumentacja o totalnej zaćmie użytkowników mnie powala. Jeśli umieszczali swoje pliki na starych kontach to na różne sposoby, a teraz nie potrafią, to daleko jak to jest z tą informatyczną biegłością w najnowszych i tych starszych technologiach informatycznych, które hulają aż miło po na przykład sieci w akademikach? Gwoli kompletności odpowiedzi proponuję też poczytanie różnych artykułów publikowanych na stronach serwisu intranetowego i studenckiego Uczelni (instrukcje, komunikaty – w tym dostępne jako RSS, aktualności).

GŁOS INFORMATYKÓW

STUDENCI Z UCZELNIĄ NA BAKIER?

Informatyka na Politechnice Poznańskiej nie ma lekko. Paradoxs? Oczywiście sprzeczność? Lamerskie zrządzenie? Wszak na informatycznym froncie walki o lepsze (cyfrowe) jutro odnosimy przecież sukcesy raz za razem. Przecież to na nas patrzą inne uczelnie jak na przewodnika stada, kiedy myślą o elektronicznej legitymacji studenckiej. W końcu to Politechnika jako pierwsza w Poznaniu na długo przed innymi uczelniami w naszym mieście zbudowała dla studentów sieci komputerowe w akademikach, które rządziły się zasadą: jedno łóżko = jedno przyłącze. Dlaczego zatem co i rusz niektórzy studenci naszej Uczelni narzekają?

Na początek wyjaśnimy tylko, że rzecz idzie o informatykę „dla mas” – tę „prawdziwą”, codzienną, a nie o kwestie dydaktyczne i naukowo-badawcze. Słowem nie o Instytut Informatyki chodzi, a o rzekomy upór i terror niemalże uprawiany przez

Dział Informatyki (litościwie pomijam wycieczki personalne do mojej osoby).

Kiedy ponad 10 lat temu (1996/1997) podłączyliśmy jeszcze jako Uczelniane Centrum Obliczeniowe pierwszy „pancerny” modem produkcji jugostowiańskiej do linii telefonicznej i około pięćdziesięciu śmiałków z DS6 mogło zakosztować wielkiego internetowego Świata na stałe (połączenie było stałe), to sieciowo-informatyczna przyszłość naszych studentów wydawała się nie mieć przed sobą nawet żdziebelka leżącego w poprzek drogi ku przyszłości. Szybko okazało się, że informatyczny głód u naszych studentów był tak wielki, że nie sposób było go opanować i sieć w DS6 ogarnęła chaos. Zaprowadzenie jako-takiego technicznego porządku nie udawało się aż do roku 2001, kiedy to zakończyliśmy budowę pierwszej sieci strukturalnej w akademikach Politechniki. Długo nie mogliśmy zrozumieć dlaczego jest tak źle pod

względem samoorganizacji studentów. Olsnienie przyszło nagle i po podjęciu decyzji i przejściu steru organizacyjnego sieci w DS. Okazało się, że odrobina oświeconej tyranii (czyt. „rządy” UCO, a nie samorządzenie się studentów) działa cuda. Nagle wszystko działa codziennie (no, prawie), nagle znalazł się bat na złodziei adresów, nagle zaczął się klarować techniczno-organizacyjny ład.

Minęły lata i wydawać by się mogło, że mamy zupełnie inną epokę informatyczną. Komputer ma praktycznie każdy student, a coraz trudniej znaleźć takiego, co nie ma dwóch i więcej urządzeń, które można podłączyć do sieci. Przez oczywistą indukcję prawdziwą wydaje się teza o zdecydowanie wyższym poziomie otrząskania z informatyką. I tak pewnie jest, ale jak się okazuje, jest to otrząskanie niezwykle selektywne. Jest tak dlatego, ponieważ ci sami ludzie poza Uczelnią wcale nie uważa-

Wizyty w Dziale Informatyki najlepiej, żeby nie były konieczne. Popieram. Praktyka dnia codziennego pokazuje jednak, że jest to niemożliwe. Po kilku latach przyjmowania studentów wiosną 2008 r. podjąłem starania o utworzenie agendy, która mogłaby to realizować. Efektem tych starań jest Biuro Sieciowej Obsługi Studentów, które powstało w październiku 2008 roku. Nie zamierzam tu jednak idealizować BOSS-a, bo jego problemem są po prostu ludzie – ściślej mówiąc ich brak. W zamyśle pracownicy Działu Informatyki powinni jedynie nadzorować to co robi BOSS, a BOSS-ami mieli być sami studenci. Propozycje, jakie kierowaliśmy pod adresem kilkudziesięciu jak nam się wydawało zainteresowanych studentów odbiły się tylko echem, które po kilku refleksach od budynków Politechniki rozproszyło się w oddali. Nic, zero zainteresowania, zero odzewu, ale za to 100% krytyki. Za krótko, nie te godziny i tak dalej. BOSS pracuje tak, jak może teraz pracować. Obsada dwóch osób w wymiarze 2 godzin przez pięć dni w tygodniu to aktualnie maksimum tego, co może BOSS dać. Jeśli ktoś ma jakieś konstruktywne propozycje, to niech w końcu przestanie żrzędzić, tylko z nami porozmawia. Proszę tylko, żeby nie udowodniać nam, że BOSS i Dział Informatyki muszą być maszynkami do spełniania gwiazdkowych życzeń. Na koniec tej rundy jeszcze smutna refleksja: faktycznie gros wizyt studentów BOSS to sprawy dotyczące „przypominania/odświeżania” haseł dostępowych. Tak sobie myślę, że chyba coś złego dzieje się z układami pamięciowymi naszych przyszłych inżynierów, skoro już nie tylko zapominają o trzymiesięcznym okresie ważności haseł, a samych ośmioznakowych (8 << 20!) haseł generowanych przez „policyjny” system za żadne skarby i punkt honoru zapamiętać nie mogą (nie chcą?). Jest nawet gorzej. „Zapominają”, gdzie posiali dopiero-co odebrane kolejne „przypomnienia” z nowym kodem PUK na długo przed upływem magicznych trzech miesięcy (kod PUK umożliwia „regenerację” czyli wytworzenie nowego hasła dostępu do zasobów w dowolnej chwili). Zgroza mnie przejmuję, kiedy pomyślę sobie o tym, że kiedyś przyszli inżynierowie z tak kiepską pamięcią na przykład zaprojektują most, po którym będę musiał przejechać spiesząc na zjazd absolwentów Alma Mater. Coś mi się zdaje, że wybiorę objazd i nie ważne jak dłuższy i o ile gorszą drogą – przynajmniej nie po tym moście, ale trzeba będzie uważać, żeby nieopatrnie tylko nie zablądzić na drogę pod nim.

Szybki gmail ratuje wielu naszych studentów. Niewątpliwie jest w tym sporo prawdy. W szczególności takiej, że bardzo wielu z tych wielu nawet nie zainteresowało się, czy Uczelnia cokolwiek im w ogóle proponuje. Ta teza jest prawdziwa także co do serwisów informacyjnych prowadzonych przez studentów. Stawia się wszystko i wszędzie, byle poza siecią Uczelni. Tu (czytaj: na Uczelnię do znienawidzonego Działu Informatyki) przychodzi się kiedy „dzieś-tam” każać płacić, kiedy trzeba ekstraśnego transferu za friko i praktycznie nieograniczonego dysku. A poza tym Politechnika niech się buja. Nie ma to jak uznanie w oczach fachowców! Szybki gmail różni się od biurokratycznej i ociążałej skrzynki pocztowej na Uczelni znacznie – nie ponosi *żadnej* odpowiedzialności. Uczelniana skrzynka pocztowa natomiast taką odpowiedzialność za dostarczenie poczty ma w informatycznych genach.

Idźmy dalej bezprzewodowo. Dostępowa sieć bezprzewodowa (z naciskiem na dostępowa, co ma znaczenie dla studentów łaknących swobody na przykład w żądaniach zapewnienia darmowej możliwości zdalnej pracy zarobkowej) wymaga tylko jednokrotnej procedury aktywacji przy wykorzystaniu indywidualnego certyfikatu. To dziwadło wytwarza się samemu w e-koncie (pracowniczym/studenckim) i aplikuje się dwoma klikami myszy w systemie (Windows oczywiście, bo w Linuksie trzeba trochę popracować klawiaturą). Sam dostęp do sieci wymaga tylko jednokrotnego nauczania naszego systemu operacyjnego, jak ma nas uwierzytelnić (poświadczyć naszą tożsamość i prawo do korzystania z dostępu bezprzewodowego). Taka procedura ma trwałość jednego roku (okres ważności certyfikatu). Co zatem tak irytuje krytyka certyfikatów? Może to, że prześladujemy tych studentów, którzy swoją cyfrową tożsamość (certyfikat) mają za nic i „kupczą” nią (certyfikatem) na prawo i lewo? A może nasza obsesja na punkcie zgłaszania adresów MAC (adres sterownika sieciowego, unikalnego w zamyśle twórców standardów sieciowych) swojego drugiego i kolejnych urządzeń podłączanych do sieci (uwierzytelnianie tym samym certyfikatem na wielu adresach)? Albo też szykana pod adresem użytkowników systemu Vista polegająca na opublikowaniu 26.11.2007 instrukcji konfiguracji dostępu bezprzewodowego (<http://intranet.put.poznan.pl/usk/wifi/vista/>)? Na petabajty nie wiem. Wiem natomiast, że każdorazowe „palcowanie” kodów dostępu postulowane jako prak-

tyczne i proste to krystaliczny populizm. Bardzo proszę o nietraktowanie czytelników „Głosu” jak informatycznych imbecyli. Już widzę nawoływanie do rezygnacji z indywidualnych kodów dostępowych (à propos – zaleca się, żeby były długie na co najmniej 12 znaków i bardzo, bardzo trudne – jak zatem ma się to do narzekań na te odrażająco długie i załamująco „trudne” hasła dostępowe do skrzynek poczty elektronicznej na serwerze uczelnianym?) na rzecz jednego na Uczelni, bo po co indywidualizować odpowiedzialność?!? Jak będzie jeden kod, to się nawet go w google wrzuci, bo łatwo się go znajdzie – będzie miło i praktycznie...

Ostatnia runda polemiki jest dla mnie szczególnie trudna, bo adresuje bezpośrednio mnie w połączeniu z dywagacją o funkcjonowaniu poczty elektronicznej. Na początek jednak nie mam najmniejszego zamiaru zaprzeczać temu, że niektórzy studenci nie mieli ze mną lekko. Warto jednak byłoby, żeby mieli odwagę powiedzieć, dlaczego tak było. Odrzucam natomiast pomawianie o nieomyślność, a insynuowanie mojej informatycznej ślepoty traktuję jak wypowiedź człowieka ochoczo formułującego sądy i recenzje bez jakiegokolwiek odpowiedzialności za swoje słowa. Zanim się coś napisze o funkcjonowaniu systemu pocztowego warto może trochę jednak przeczytać na przykład googlając sobie nieco wiedzy z sieci. Ale do rzeczy.

System poczty elektronicznej działa co do zasady dokładnie tak samo jak tradycyjna poczta. Inne są środki techniczne, ale organizacyjnie wiele elementów funkcjonuje tak jak stare dobre listy w kopertach. Rozciąga się to także na możliwości produkowania fałszywek. Tak jak na kopercie, tak przy wysyłaniu poczty elektronicznej można wpisać kogokolwiek jako nadawcę. W kontraście do tradycyjnej poczty jej elektroniczna wersja potrafi jednak takie fałszywki ograniczyć już podczas wysyłania – wysłać list może tylko ten użytkownik, który przedtem został uwierzytelniony (czyli „zalogował się”). Tak działają serwery poczty elektronicznej pozostające pod nadzorem Działu Informatyki (ten nadzór nie obejmuje jednak wszystkich serwerów poczty elektronicznej, jakkolwiek działania dyscyplinujące z inicjatywy Działu Informatyki są w toku przy znacznym oporze materii). Serwery uczelniane blokują także listy docierające do nich z innych sieci, ale podpisane adresami naszych użytkowników. Jest tak dlatego, ponieważ prawo do

rozsyłania listów elektronicznych podpisywanych adresami z domen @[...]put.poznan.pl mają tylko serwery uczelniane. Tu polecam artykuł opublikowany w serwisie intranetowym: <http://intranet.put.poznan.pl/usk/aktualnosci/2009021201>. Nawiasem mówiąc opracowanie tego mechanizmu kosztowało nas ładnych kilka miesięcy.

Nie ulega jednak wątpliwości, że jeśli już uwierzytelniłem się i uczelniany serwer pocztowy traktuje mnie jak „swojego”, to mogę podpisać się dowolnie na wysyłanym liście. To systemowa własność poczty – tej tradycyjnej i tej elektronicznej. Nie jest jednak tak, że tego mankamentu nie widzimy. „Poprawienie” systemu pocztowego wymaga jednak przemyślanego podejścia, bo kontrolowanie, kto jak się podpisuje, jest niebezpiecznie bliskie inwigilacji. W przypadku takich fałszywek rozpowszechnianych w sieci uczelnianej można jednak zidentyfikować każdego, nawet cwanie fałszywego nadawcę. W przypadku korespondencji fałszywie podpisywanej i kierowanej na zewnątrz takie możliwości również istnieją, bo wystarczy przeanalizować tzw. kopertę listu elektronicznego tworzoną automatycznie przez serwery pocztowe niezależnie od intencji

nadawcy. Nic jednak nie poradzimy, jeśli gdzieś poza siecią uczelnianą fałszywie podpisany list zostanie wysłany przez serwer, który nie uwierzytelnia nadawców. Za całe zło fałszywek z Internetu odpowiadać nie możemy. Żeby jednak nie pozostawić cienia wątpliwości informuję, że opisany w tym akapicie mechanizm fałszywie-prawdziwych listów też zostanie w niedalekiej przyszłości spacyfikowany za pomocą powszechnej usługi katalogowej, która umożliwi jak uważamy skonfrontowanie podpisu nadawcy z jego faktyczną tożsamością (lub tożsamościami, jeśli zarejestrował ich więcej) po uwierzytelnieniu. Jako podsumowanie tego wywodu niech jednak posłuży zgryźliwa konstatacja, że fałszywie podpisany list można wysłać także z ukochanego gmaila, ale w tym przypadku jakoś nikt tego specjalnie nie eksponuje jako mankament.

Jesteśmy uczelnią techniczną i zachowujemy się jak na szkołę wyższą o tym profilu przysłało. Prostota i funkcjonalność rozwiązań w skali indywidualnej to jednak nieco inna optyka niż myślenie w skali usługi masowej. Warto byłoby jak sądzę – przynajmniej od czasu do czasu – pokusić się o coś konkretniejszego niż ogólnikowe „rozsądne i niewygórowane” oczekiwa-

nia. Adresuję ton przede wszystkim do fałszywych pytań kalibru zasadności stosowania jakichkolwiek zabezpieczeń, życzeń gigabitowych przepustowości łączy indywidualnych z sieci akademików do Internetu, przyzwolenia na nieograniczone co do pasma przepustowości i treści harce torrentów, czy obsługi na żądanie przez 24 godziny na dobę. A polityka „mojej” ekipy nie ma tu nic do rzeczy, bo takowej nie ma, a istnieje tylko interes Uczelni i nic więcej. W kategoriach My – Oni zależność kto dla kogo jest natomiast zawsze relacją zwrotną. Zaczniemy w końcu konstruktywnie współdziałać, a nie licytować i tłumaczyć. Zamiast podsumowania przypominam tylko, że Centrum Zarządzania Siecią Komputerową zostało przekształcone w Dział Informatyki w październiku 2008 roku. Odwoływanie się do tej starej nazwy, przywoływanie faktów nie mających pokrycia w rzeczywistości i wykazywanie się nieznaną mocią tego, co jako Dział robimy, nie jest chyba dobrym świadectwem orientacji w tym, co się na Uczelni dzieje.

Tomasz Kokowski
kierownik Działu Informatyki

Partnerstwo dla wiedzy

Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego i Nauki rozpoczęło realizację programu „Partnerstwo dla wiedzy”. Celem programu jest unowocześnienie polskiego szkolnictwa wyższego i uczynienie go bardziej przyjaznym dla studentów.

Proponowane w projekcie rozwiązania mają na celu zmiany w zakresie:

- premiowania najlepszych studentów i doktorantów
- większego upodmiotowienia studentów oraz zwiększenia ich partnerskiej roli na uczelniach
- zmniejszenia obciążeń o charakterze administracyjnym
- umiędzynarodowienia procesu studiów
- silniejszego powiązania kształcenia z potrzebami rynku pracy
- zwiększenia dostępności do pomocy materialnej
- rozszerzenia dostępności do bezpłatnego kształcenia
- premiowania najlepszych studentów i doktorantów

Cele te będą realizowane poprzez różne ścieżki działania m. in. ścieżka dla wybitnych studentów i doktorantów („Diamentowy grant”, Nagroda Ministra, dodatkowe finansowanie doktorantów). Większe upodmiotowienie odbywać się ma za pomocą oceny prowadzących zajęcia, która będzie jednym z kryteriów ich oceny dydaktycznej, wprowadzenie obowiązku dostarczania kopii recenzji prac licencjackich i magisterskich, nadanie podmiotowości

Parlamentowi Studentów RP oraz Krajowej Reprezentacji Doktorantów, wprowadzenie kodeksu etyki studentów i doktorantów.

Poprzez zniesienie obciążeń administracyjnych MSiN rozumie możliwość rezygnacji z indeksu na rzecz elektronicznego zarządzania procesem kształcenia, obowiązek informowania studentów o ich prawach i obowiązkach oraz określenie katalogu usług płatnych na uczelniach. Ministerstwo wprowadza zakaz pobierania opłat za rejestrację na nowy semestr lub rok, opłat za egzaminy i egzaminy poprawkowe, za złożenie, ocenę pracy dyplomowej i egzamin dyplomowy, suplement do dyplomu oraz wpisowe.

Umiędzynarodowienie studiów wiąże się ze współpracą z uczelniami zagranicznymi w zakresie rozpoczynania przewodów doktorskich, wprowadzenie dodatkowych dotacji na uczenie języków obcych, obowiązek kwalifikowania punktów ECTS zdobytych na europejskich uczelniach do osiągnięć studenta, uproszczenie procedury uznawania dyplomów zagranicznych. W ramach programu rozwijany będzie programy „kierunków zamawianych” oraz program kształcenie przez całe życie (Long Life Learning).

J.J.

BIBLIOTEKA GŁÓWNA INFORMUJE

Pomiar jakości usług biblioteczno–informacyjnych w ankiecie skierowanej do pracowników naukowo–dydaktycznych Politechniki Poznańskiej

Pomiar jakości usług przeprowadzono w Bibliotece Głównej PP na przełomie stycznia i lutego 2009 r.

Punktem wyjściowym do analizy jakości usług biblioteczno-informacyjnych było zebranie informacji o potrzebach i satysfakcji pracowników naukowych Politechniki Poznańskiej (PP) w ankiecie elektronicznej. Celem przeprowadzonej ankiety było zdiagnozowanie: frekwencji korzystania z oferowanych usług, umiejętności informacyjnych pracowników naukowo-dydaktycznych, częstotliwości wykorzystania poszczególnych źródeł informacji udostępnianych z portalu Biblioteki Głównej Politechniki Poznańskiej (BGPP) oraz stanu współpracy biblioteki z kadrą naukową istotnego dla procesu kształcenia i badań naukowych. Formularz WWW ankiety został przygotowany przez pracowników Oddziału Technologii Informacyjnych i Komunikacyjnych (OTIK) BGPP. Informacje o formularzu dostępnym na stronie WWW rozesłano do 1083 osób pracujących na 9 wydziałach Politechniki Poznańskiej (PP). Otrzymano 170 odpowiedzi w postaci wypełnionych ankiet z różnych wydziałów (tabela 1), co stanowi 16% kadry naukowej zatrudnionej w PP.

W ankiecie zaproponowano pracownikom naukowo-dydaktycznym możliwe kierunki współpracy z biblioteką, dotyczące udostępniania i propagowania informacji w ramach działań BGPP. Za kontynuacją i rozbudową systematycznych szkoleń biblioteczno-informacyjnych zarówno w postaci tradycyjnych spotkań w formie wykładów, czy też asynchronicznych szkoleń na odległość (e-learningu), skierowanych do wszystkich grup użytkowników opowiedziało się 53% ankietowanych (tych, którzy wzięli udział w ankiecie). Podobnie, bo 52% kadry naukowej, wypowiedziało się o konieczności promocji współczesnego dorobku piśmienniczego i wydawniczego (pracowników, doktorantów oraz prac dyplomowych studentów), co zostało zawarte w zadaniach ogólnych Biblioteki Głównej w „Systemie biblioteczno-informacyjnym Politechniki Poznańskiej”, przyjętym w lutym 2007 roku. Pracownicy wyrazili również chęć współpracy z biblioteką w zadaniach dotyczących bieżącego dokumentowania i archiwizowania, celem stworzenia naukowego repozytorium uczelni. Wyniki te pokazują, że istnieje duża świadomość w środowisku naukowym o konieczności dzielenia się wynikami badań i wiedzą naukową. Taka wymiana myśli (informacji naukowej) niezbędna jest do dynamicznego rozwoju sektora naukowego, a oprócz tego stwarza zdecydowanie szersze

możliwości współpracy badaczom z różnych środowisk naukowych. Za kolejną trzecią formą współpracy realizowaną jako udostępnianie materiałów dydaktycznych z terminali BGPP opowiedziało się pozytywnie 57% procent ankietowanych. W dalszym etapie ankiety określono, jakie źródła informacji są najczęściej wykorzystywane przez kadrę naukową biorąc pod uwagę proces naukowo-dydaktyczny. Do określenia rankingu źródeł podsumowano wyniki ankiety z dwóch pól formularza, gdzie częstotliwość korzystania określano jako: bardzo często/zawsze kiedy jest to konieczne i często. Otrzymane wyniki pokazały, że taki sam procent (86%) kadry naukowej korzysta w największym stopniu zarówno ze źródeł informacji w postaci naukowych czasopism elektronicznych, jak i innych zamieszczonych w Internecie. Nieznacznie mniejszym zainteresowaniem wśród pracowników (73%) cieszą się światowe naukowe bazy danych (SCOPUS, EBSCO, itp.). W dużym stopniu (66%) pracownicy wykorzystują narzędzie wyszukiwawcze - listę A-Z, zintegrowane z bazami danych i katalogiem online BGPP, które pozwala na dotarcie do wszystkich pełnotekstowych czasopism (elektronicznych i drukowanych), subskrybowanych przez BGPP. Kolejnym narzędziem wyszukiwawczym w postaci katalogu online BGPP posługuje się 48% ankietowanych. Inne źródła, jak książki elektroniczne, są przeszukiwane przez 41% ankietowanych; 31% kadry naukowej korzysta ze źródeł w otwartym dostępie (Open Access). W polskich naukowych bazach danych (BazTech, SYMPOnet, TOL, itp.) poszukuje informacji 21% pracowników. Na potrzeby procesu kształcenia studentów 19% kadry naukowej korzysta z materiałów dydaktycznych zamieszczonych na stronie BGPP, a 15% z bazy „Podręcznik”, tworzonej samodzielnie przez pracowników biblioteki; 16% ankietowanych przeszukuje inne katalogi (Karo, NUKat, WorldCat) dostępne z portalu BGPP. Z pozostałych źródeł informacji, których nie wymieniono w formularzu ankiety, korzysta 14% ankietowanych. Mając na uwadze miejsce korzystania z wyżej wymienionych zasobów informacji, 84% kadry naukowej korzysta z komputerów instytutowych uczelnianych, 49% poprzez system HAN, 5% z komputerów Laboratorium Komputerowego Pracowni Biblioteki Elektronicznej, a 6% z komputerów Czytelni Czasopism. Uzyskano również informację, czy pracownicy chcą, i w jakim stopniu, decydować o zakupie nowych źródeł informacji (baz danych, książek, czasopism, narzędzi, oprogramowań, itp.). Pozytywnie opowiedziało się 94% pracowników naukowo-dydaktycznych, a powiadomienia z tym związane 69% kadry naukowej chce otrzymywać pocztą elek-

troniczną, 6% poprzez subskrypcję kanału RSS BGPP, natomiast 18% uważa, że wystarczające informacje są dostępne na portalu BGPP. Otrzymano również informację, jaki wpływ mają zbiory biblioteki (źródeł informacji) i jej funkcjonowanie na status uczelni w modelu zintegrowanym z procesem kształcenia i badań naukowych. 75% kadry naukowej uważa, że biblioteka stanowi o prestiżu uczelni, 5% jest przeciwnego zdania, a 21% nie wypowiedziało się w tej kwestii. W ankiecie zebrano wyniki pokazujące częstotliwość korzystania użytkowników z 4 wybranych usług oferowanych w bibliotece (tabela 2). Wyniki pokazują, że duży procent (28-45) pracowników nie ma informacji o wybranych usługach. Ponadto widać, że wielu z nich (37-51%) nie korzysta z poniższych usług – dlaczego? Odpowiedzi na te i inne nasuwające się pytania są istotnymi kwestiami do rozważenia przez bibliotekę.

Ponadto kadra naukowa wysoko oceniła gotowość pracowników biblioteki do indywidualnej pomocy użytkownikom (71%), ich uprzejmość i życzliwość (73%) oraz kompetencje personelu (68%) - fachowość i wiedzę. Około 30 % pracowników nie miało zdania w wyżej wymienionej kwestii w każdym z przypadków, a 1-2% wyraziło swoje niezadowolenie.

Wyniki powyższej ankiety przedstawiono na Ogólnopolskiej Konferencji Naukowej w Katowicach, 26-27 lutego 2009 r. „Jakość usług bibliecznych w społeczeństwie informacyjnym” i opisano w referacie: „Badanie jakości i profilowanie usług biblioteczno-informacyjnych w informacyjnym modelu naukowej biblioteki technicznej”. W referacie tym podjęto próbę zdiagnozowania stanu jakości usług biblioteczno-informacyjnych dostępnych w BGPP w oparciu o zasady podejścia jakościowego. Określono metodykę badania potrzeb informacyjnych wśród użytkowników. W oparciu o przeprowadzoną ankietę podjęto ocenę stanu współpracy ośrodków informacji BGPP z pracownikami naukowymi oraz

wskazano kierunki współpracy kadry naukowej ze specjalistami ds. informacji. Zwrócono uwagę na nowe oczekiwania, potrzeby i żądania użytkowników w informacyjnym modelu naukowej biblioteki o profilu technicznym. Opisano strategiczne zarządzanie informacją (Strategic Information Management MSI), które pozwala w ujęciu dynamicznym dostosowywać działalność i funkcjonowanie biblioteki do wymagań zmieniającego się otoczenia. Zwrócono również uwagę na fakt, że funkcjonowanie nowoczesnej biblioteki skoncentrowanej najpełniej na działalności i usługach informacyjnych (modelu informacyjnym) wymaga, oprócz MSI podjęcia wielu działań innowacyjnych. Mając powyższe na uwadze, należy dążyć do uzyskania kompleksowej i wszechstronnej oceny systemu biblioteczno-informacyjnego oraz usług informacyjnych. Działania te, w powiązaniu z MSI i zintegrowanym podejściem do wszystkich rodzajów oceny jakości opartych na:

- ocenie produktów i zasobów biblioteczno-informacyjnych,
- badaniu potrzeb, oczekiwań i wymagań użytkowników,
- koncentracji na procesach pracy w wymienionych systemach i wykrywaniu ewentualnych błędów lub pomyłek, a także
- na rachunku kosztów funkcjonowania i kosztów jakości pozwalają na wyznaczenie celów i kierunków doskonalenia jakości w istniejącym modelu informacyjnym biblioteki.

W imieniu Biblioteki Głównej dziękujemy Państwu za wzięcie udziału w ankiecie i podzielenie się opiniami, istotnymi z punktu widzenia zarządzania informacją i usługami w bibliotece naukowej o profilu technicznym.

dr inż. Beata Korzystka
Pracownia Biblioteki Elektronicznej
Oddział Informacji Naukowej BGPP

Tabela 1. Procentowy udział pracowników naukowo-dydaktycznych w ankiecie

Wydział	Arch.	BiłŚ	BMiZ	EiT	EI	FT	IiZ	MRiT	TCh	Łącznie
Liczba nauczycieli akademickich	34	163	146	57	196	57	217	121	92	1083
Liczba ankiet otrzymanych	3	27	20	9	19	14	33	16	29	170
Procentowy udział nauczycieli akademickich w ankiecie	9%	17%	14%	16%	10%	25%	15%	13%	32%	16%

Tabela 2. Rodzaje wybranych usług w BGPP

Rodzaj usługi	Bardzo często /zawsze kiedy jest to konieczne	Często	Rzadko	Nie korzystam	Nie wiedziałem, że taka usługa jest dostępna
Usługa “Article Select” (baza Wiley)	1%	5%	5%	44%	45%
Usługa “Zamów kopię”	4%	1%	19%	41%	36%
Usługa “Wyszukiwanie literatury”	6%	9%	18%	37%	29%
Szkolenia informacyjne	2%	3%	16%	51%	28%

KONFERENCJA MFML

W jaki sposób firmy mogą zredukować negatywny wpływ na środowisko naturalne? Jaka jest idea wdrożenia koncepcji miast ekologicznych? Czym są zielone strefy środowiskowe? I jakie rozwiązania logistyczne warto zastosować w dobie kryzysu biorąc pod uwagę aspekty ekologiczne i ekonomiczne?

Na te, i wiele innych pytań odpowiedzi szukali uczestnicy IV Międzyuczelnianego Forum Młodych Logistyków, które odbyło się w dniach 19-20 marca. Konferencja poruszająca problematykę z zakresu logistyki, w tym roku pod przewodnim tematem ecoMFML już po raz czwarty zorganizowana została przez studentów Koła Naukowego „Logistyka” z Politechniki Poznańskiej przy współpracy z Kołem Naukowym CorLog z Wyższej Szkoły Logistyki w Poznaniu.

Podczas dwudniowego spotkania studenci z 15 kół naukowych z całej Polski dyskutowali na temat zagadnień związanych z ekologicznymi oraz ekonomicznymi aspektami procesów i systemów logistycznych. Uczestnicy wydarzenia wysłuchali wielu interesujących referatów prezen-

wanych przez kolegów i koleżanki poruszających szeroko pojęty obszar ekologistyki oraz prelekcje sponsorów firm branżowych omawiających praktyczne zastosowanie rozwiązań proekologicznych. Pierwszego dnia konferencji odbywały się liczne warsztaty tematyczne dla studentów oraz case study – studium przypadku, w którym reprezentanci kół naukowych mogli walczyć o nagrodę i co ważniejsze, stawić czoła wyszukaniu alternatywnych rozwiązań zadanego problemu i zaprezentowaniu najlepszego z nich. Miłym akcentem drugiego dnia obrad, dzięki uprzejmości przedsiębiorstwa MPK Poznań, była prezentacja autobusu z napędem hybrydowym, po wcześniejszym omówieniu technologii wykorzystujących alternatywne źródła zasilania takie jak ogniwa paliwowe.

Konferencja pozwoliła „młodym logistynom” zdobyć ciekawą, przydatną wiedzę, kolejne doświadczenia i zaszczyścić tak ważną w dzisiejszych czasach świadomość konieczności wprowadzania rozwiązań ekologicznych przy równoczesnym uwzględnieniu aspektów ekonomicznych. Być eko jest nie tylko modne, ale przede wszystkim niezbędne!

Marta Pietrzak
Koło Naukowe „Logistyka”

Lotnicze kierunki na Politechnice Poznańskiej

wzbudził wykład prof. generała brygady Jerzego Lewitowicza (Instytut Techniczny Wojsk Lotniczych w Warszawie).

Warto wspomnieć, że uczelnia nawiązała współpracę m.in. z Wojskową Akademią Techniczną w Warszawie oraz Aeroklubem Poznańskim. Dodatkowo studentom oferowane będą m.in.: bezpłatne kursy spadochroniarskie, kursy szybowcowe, dostęp do nowoczesnych programów komputerowych. Dla kilkunastu najlepszych osób przygotowano kurs pilotażu z możliwością uzyskania licencji pilota.

Docelowo na Politechnice Poznańskiej powstanie Centrum Kształcenia Lotniczego. Już dzisiaj dzięki dofinansowaniu z Europejskiego Funduszu Społecznego zakupiony został specjalistyczny sprzęt do wyposażenia laboratoriów. Planowany jest także zakup symulatora lotów. Dotychczas w Polsce istniały tylko trzy możliwości zdobycia licencji pilota linowego. Były to m.in. studia na Politechnice Rzeszowskiej (zaledwie 15 absolwentów rocznie) lub w Wyższej Szkole Oficerskiej Sił Powietrznych w Dęblinie oraz prywatne kursy, których koszt przekraczał kilkadziesiąt tysięcy złotych.

J.J.

Politechnika Poznańska jest pierwszą cywilną uczelnią w zachodniej Polsce, która kształcić będzie lotników. Pod koniec marca br. odbyła się inauguracja roku akademickiego dla 70 adeptów specjalności lotniczych. Nowe specjalności: "Silniki lotnicze" na kierunku Mechanika i Budowa Maszyn oraz "Transport lotniczy" na kierunku Transport uruchomione zostały na Politechnice Poznańskiej w ramach projektu "Era inżyniera - rozbudowa potencjału rozwojowego Politechniki Poznańskiej" współfinansowanego

z Europejskiego Funduszu Społecznego. W ramach specjalności kształceni będą m.in. piloci liniowi, mechanicy oraz osoby związane z obsługą transportu lotniczego.

Szacuje się, że w ciągu 20 lat przybędzie 10 tys. samolotów, a do obsługi każdej maszyny potrzebna jest załoga składająca się z ok. 20 osób.

Przyszli studenci mogli przekonać się o kunszcie kadry naukowej już podczas inauguracji. Bardzo duże zainteresowanie

Nagroda dla INŻYNIERA

30 marca 2009 r. Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT w Poznaniu wyróżniła dziesięć najlepszych prac dyplomowych inżynierów, absolwentów Politechniki Poznańskiej i Uniwersytetu Przyrodniczego. Jury konkursu za najlepszą pracę dyplomową uznało „Konstrukcję autonomicznego robota mobilnego” wykonaną przez Grzegorza Pittnera na Wydziale Budowy Maszyn i Zarządzania Politechniki Poznańskiej. Promotorem pracy był prof. dr hab. inż. Andrzej Milecki. Celem pracy było za-

projektowanie i wykonanie robota mobilnego, który z powodzeniem wziął udział w Ogólnopolskich Zawodach Sumo Robotów „CybAirBot”. Na szczególną uwagę zasługuje wnikliwa analiza napędów i rozwiązań konstrukcyjnych stosowanych w świecie autonomicznych robotów mobilnych, pozwalająca na opracowanie ogólnej koncepcji projektowania obiektu i na optymalny dobór elementów końcowego rozwiązania. Autor wykazał rzadko spotykaną dojrzałość konstruktora w trudnej dziedzinie techniki. Drugą nagrodę w konkursie zdobyły dwie osoby:

- Maciej Nowak z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania Politechniki Poznańskiej za pracę „Modelowanie, konstrukcja i technologia ślimaków transportujących o zmiennym skoku i zarysie”. Autor opracował unikalny sposób modelowania optymalizacji konstrukcji i technologii wytwarzania ślimaków o zmiennym skoku i zarysie, transportujących elementy i wyroby w przemyśle spożywczym, kosmetycznym i farmaceutycznym. Przyjęte w pracy rozwiązania stanowią oryginalne koncepcje stawiające ten projekt wśród najlepszych w Europie. Originalność opracowania została doceniona

przez praktykę co zaowocowało wdrożeniem efektów pracy w Zakładach Mechanicznych Kazimieruk w Poznaniu.

- Ewa Szuba z Wydziału Architektury Politechniki Poznańskiej za pracę „Centrum szkoleniowo-konferencyjne gospodarki wodnościekowej w Żywcu”. Projekt Centrum przewiduje oryginalne i niekonwencjonalne rozwiązania, bogato rozwinięte w propozycjach kompozycyjno-architektonicznych. W strefie zabudowy kubaturowej przewidziano funkcje dydaktyczne oraz możliwości prowadzenia badań naukowych. Duże znaczenie ma uwzględnienie w projekcie miejsca do wypoczynku połączonego z gastronomią. Na szczególną uwagę zasługują zastosowane w pracy propozycje „zielonych tarasów”, tj. stropów z nasadzoną na nich zielenią. Ważnym elementem projektu jest koncepcja pozyskiwania i wykorzystania biogazu. Pomyśl ten wpisuje się w ideę proekologiczną pracy. Projekt architektoniczny w swej warstwie funkcjonalnej i kompozycyjnej uznać należy za bardzo udany, a jego wszechstronność stanowi wysoki walor pracy.

Trzecią nagrodę otrzymał Paweł Stefaniak z Wydziału Technologii Drewna Uniwersytetu Przyrodniczego za pracę "Projektowanie mebla biurowego w zintegrowanym systemie CAD/CAM".

Wyróżnienia otrzymali:

-Mgr inż. Łukasz Bocheński z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania; Instytut Technologii Mechanicznej Politechniki Poznańskiej za pracę na temat „Konstrukcja stołu indeksowego z krzywką walcową”, promotor dr inż. Wojciech Ptaszyński. Konstrukcja stołu indeksowego z krzywką walcową to opracowanie pełnej dokumentacji konstrukcyjnej, pozwalającej na wdrożenie nowego rozwiązania stołów obrotowych i pozycjonerów stosowanych na stanowiskach obróbkowych i montażowych. To skomplikowane zagadnienie – dotąd nie publikowane w literaturze – zawiera również syntezę projektowania zarysu krzywki walcowej dla różnej liczby podziału z wykorzystaniem programów Auto Cad i Solid Works. To bardzo trudne, nowe zagadnienie zostało rozwiązane w sposób niezwykle profesjonalny i kompleksowy.

-Mgr inż. Daniel Ciesielski z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania za pracę na temat „Konstrukcja i sterowanie głowic oświetla-

jących lokale rozrywkowe”, której promotorem był prof. dr hab. inż. Andrzej Milecki. Podstawowym celem pracy było skonstruowanie i wykonanie głowicy oświetleniowej, pracującej w systemie oświetleniowym dyskotek. Głowica składa się z trzech modułów: głowicy umożliwiającej tworzenie różnokolorowych wzorów świetlnych, ramienia zapewniającego programowalny ruch głowicy oraz modułu podstawy zawierającej silnik umożliwiający ruch obrotowy wyżej wymienionych elementów. Jest to rozwiązanie nowatorskie, mające kolosalne znaczenie dla przemysłu rozrywkowego. Prezentowana praca ma nie tylko charakter konstrukcyjny, ale i wykonawczy. Głowica została wykonana i z powodzeniem przeszła próby, potwierdzając założenia projektu.

- Mgr inż. Michał Bździał z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania; Instytut Technologii Mechanicznej, Zakład Metrologii i Systemów Pomiarowych za pracę na temat „Opracowanie oprogramowania systemu pomiarowego Johansson”, której promotorem był dr inż. Czesław Jermak. Do podstawowych działań kontrolnych w ciągu technologicznym produkcji tulei cylindrycznych należy permanentna kontrola pomiarów ich średnic wewnętrznych i błędów krągłości. Masowa ich produkcja, wymusza szybki, a zarazem bardzo dokładny pomiar z zapisem i możliwością archiwizowania wyników. Autor zaprojektował i zrealizował w praktyce przemysłowej system, który spełnia narzucone warunki kontroli zarówno w zakresie wymaganej dokładności jak i szybkości wykonywania pomiarów. Na podkreślenie zasługuje fakt wdrożenia pracy oraz bardzo pozytywna ocena, jaką uzyskała w przedsiębiorstwie wdrażającym.

- Mgr inż. Paweł Stobnicki z Wydziału Maszyn Roboczych i Transportu; Instytut Silników Spalinowych i Transportu za pracę na temat „Nowoczesne tendencje ograniczania negatywnego wpływu motoryzacji na środowisko”, której promotorem był dr hab. inż. prof. PP Marek Idzior. Autor przeprowadził szerokie badania wpływu motoryzacji na środowisko naturalne. W badaniach tych określa źródła powstawania emisji składników szkodliwych oraz opisuje sposoby ograniczenia spalin przez silniki z eliminacją drgań i hałasu jako czynników negatywnych dla żywych organizmów. Autor zaprezentował nowoczesne źródła napędu jak: napęd wodorowy i paliwa alternatywne (oleje roślinne i pochodne, al-

kohole i paliwa syntetyczne). Praca zawiera wysoce wartościowe elementy aplikacyjne, jest dobrze wykonana metodycznie.

Mgr inż. Hanna Urban z Wydziału Budowy Maszyn i Zarządzania; Instytut Technologii Mechanicznej, Zakład Projektowania Technologii za pracę na temat „Analiza technologiczno-organizacyjna wtryskarek na wybranym przykładzie”, której promotorem był prof. dr hab. inż. Jan Żurek. Autorka pracy podjęła analizę czasu pracy wtryskarek w dużym przedsiębiorstwie produkcyjnym. O skali zadania świadczy 69 eksploatowanych wtryskarek, 569 stosowanych form wtryskowych oraz produkcja około 3500 wyrobów w milionowych ilościach. Jednym z ważniejszych elementów w trakcie pracy wtryskarek jest moment ich przezbierania trwający z reguły kilkadziesiąt minut. Autorka przebadala rzeczywisty czas przezbierania wtryskarki oraz przeanalizowała możliwości zmniejszenia tego czasu, a także kosztów, jakie są konieczne dla zrealizowania tego celu. Zaproponowała konkretne rozwiązania, a efekty Jej pracy przynoszą wymierne obniżenie kosztów produkcji i znaczne oszczędności.

Inż. Barbara Hildebrand, inż. Kamila Kaczmarek, inż. Piotr Musiałek, inż. Jakub Rutkowski z Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska za „Projekt budowy świetlicy Ogrodu Jordanowskiego Nr 2 w Poznaniu”, promowany przez dra inż. Tomasza Wiątra, dr inż. Barbarę Ksīt, dra inż. Grzegorza Słowka, dra inż. Andrzeja Górkę, mgr inż. Wojciecha Górę. Wyróżniona praca jest obszernym projektem budowy świetlicy Ogrodu Jordanowskiego nr 2 w Poznaniu składającym się z dokumentacji technicznej, kosztowej, organizacyjnej i specyfikacyjnej. Na szczególne podkreślenie i wyróżnienie niniejszej pracy zasługuje fakt, że praca powstała w wieloosobowym zespole studentów i pracowników pięciu instytutów, trzech wydziałów Politechniki Poznańskiej. Jest to ważny atut pracy dyplomowej wskazujący na umiejętność organizowania pracy w zespołach interdyscyplinarnych. Zrealizowany projekt został dostrzeżony wśród wielu istotnych wydarzeń miasta Poznania i zaakcentowany publikacją w Głosie Wielkopolskim (21 stycznia 2008 r.) oraz Gazecie Wyborczej (28 lipca 2008 r.).

J.J.
informacje ze strony
www.not.poznan.pl

REGATY WIOŚLARSKIE OXFORD

Regaty wioślarskie Oxford-Cambridge rozpoczęły się w roku 1829. Z kilkoma przerwami odbywają się co roku. Od lat nad brzegiem Tamizy gromadzą się tysiące kibiców, by wspierać ósemki obu tych szacownych uczelni. W tym roku odbyła się 155 edycja zawodów. Statystycznie górą są wioślarze Cambridge, którzy dotąd zwyciężyli w siedemdziesięciu dziewięciu edycjach. W osadzie Oxfordu już po raz drugi znalazł się absolwent Politechniki Poznańskiej, Wydziału Budownictwa i Inżynierii Środowiska pan Michał Płotkowiak. Obecnie jest on studentem studiów doktoranckich w Oxfordzie w dziedzinie inżynierii biomedycznej. Członkami reprezentacyjnej osady mogą być wyłącznie studenci uczelni. Powinniśmy zatem mieć świadomość, że każdy z uczestników, a często są to olimpijczycy i medaliści mistrzostw świata, jest jednocześnie studentem. Zresztą w tradycji uczelni angielskich, mimo niezwykle popularności innych dyscyplin sportowych, właśnie wioślarstwo jest elitarnym sportem akademickim.

Michał Płotkowiak też należał do kadry narodowej, był młodzieżowym mistrzem Polski na skifie i odnosił sukcesy klubowe i

do dziś jest członkiem klubu wioślarskiego KW 04 w Poznaniu. Jednocześnie studiował z bardzo dobrym skutkiem i uczestniczył w wymianie studentów w programie Erasmus/Socrates w Hannoverze. Wszystkie płynące stąd wymagania wypełniał na wysokim poziomie. Zresztą nie pierwszy to i nie jedyny przypadek w historii naszej uczelni, kiedy właśnie wioślarze udowadniają, że potrafią łączyć wyczyn sportowy i naukę na bardzo dobrym poziomie. Mieliśmy niedawno również na WBilŚ olimpijczyka z Sydney, pana Adama Wojciechowskiego, bardzo dobrego studenta oraz kilku innych, którzy odnosili sukcesy w zawodach najwyższej rangi.

Spośród grupy kilkudziesięciu wybitnych wioślarzy ubiegających się o miejsce w prestiżowej osadzie, Michał wywalczył swoje miejsce w reprezentacyjnej ósemce Oxfordu już drugi raz (pierwszy raz płynął w regatach dwa lata temu) i jest jedynym Polakiem, który brał udział w tych zawodach w ich wieloletniej tradycji. Zresztą Anglicy narzekają nieraz, że w tych prawdziwie angielskich zawodach jest za mało ich rodaków. No cóż, na studia do tych uczelni przyjeżdża młodzież z całego świata i jest wśród nich wielu wybitnych wioślarzy.

W tym roku na łodzi Oxfordu było tylko dwóch Anglików. Michał siedział na „ósmej dziurze”, na lewym wiośle. Tak więc jak to we wioślarstwie bywa, mógł pierwszy minąć linię mety, czego też dokonał. Na trasie o długości prawie 7 km, po ok. 19 minutach wysiłku mierzonym tętnem ok. 200 uderzeń serca na minutę, w tym roku siedemdziesiąty szósty raz wygrał Oxford z Michałem. Serdecznie gratulujemy naszemu absolwentowi i życzymy kolejnych sukcesów, tych na niwie sportowej ale przede wszystkim ukończenia rozprawy doktorkiej w przyszłym roku.

A naszych studentów zachęcamy do zainteresowania się sekcją wioślarską, która dysponuje odpowiednim sprzętem i bliskością jednego z najpiękniejszych torów

VIVA LA... PRIMAVERA!!!

CZYLI JEDEN DZIEŃ Z ŻYCIA TANCERZA...

28 marca 2009 r. klub taneczny Salsa Bar pod egidą Uczelnianego Centrum Kultury Politechniki Poznańskiej zdobył nagrody prestiżowego konkursu tanecznego – Primavera Salsa Open we Wrocławiu. O występie opowiada trener formacji – Mariusz Kamiński, a wrażeniami dzieli się studentka Uczelni.

I nastał ten dzień, do którego tak ciężko i nie bez problemów przygotowaliśmy się od kwartału. Skład zespołu scalony, pary zapasowe przygotowane, kibice nabuzowani, stroje wyprasowane, buty wyczyszczone.

7:00 – Wyjazd. W drodze, całkiem przypadkowo, spotkanie z jedną z najlepszych formacji w Polsce – naszymi ziomkami Bario Latino. Większość tancerzy obu grup się nie zna, ale sława Bario trochę paraliżuje. W autobusie mała pogadanka i nastroje wracają do normy.

Nowy image robi furorę – dziewczyny wyglądają olśniewająco. Grupa jest mocno naładowana. Wychodzą. Tańczą. Rewelacja!!! Kładą mnie na łopatki... i nie tylko mnie. Oceny za półfinał oszałamiają. Udaje nam się wejść do finału (cel osiągnięty) i to na pierwszym miejscu. Do finału wchodzi także Bario Latino z Poznania i formacja z Bielsko-Białej.

Teraz przed nami wielka próba. Zwycięzcy poprzedniej edycji nie pokazali jeszcze wszystkiego. Zawsze reprezentują wysoki poziom, ale w tym roku (czuję w kościach), że będą szczególnie „nie z tej ziemi”. Są wytańczeni, ich układy są czyste i widowiskowe, no i sami tancerze reprezentują bardzo wysoki poziom.

Finały – ciężko się pozbierać po wybuchu radości. Na szczęście tańczymy ostatni. Jest czas na ładowanie akumulatorów. Tak jak przeczuwałem, Bario Latino daje ognia, są niesamowici. Będzie kosmicznie trudno. Wchodzimy, tańczymy i ... Victor ratuje układ. Był czad, był wdzięk, był taniec ale... cały czas wynik to wielka niewiadoma.

Rezultat: Miejsce 3-cie = NIE, 2-gie = Też Nie, 1-sze = TAAAAAK !!!!

Jest wielki sukces i jeszcze dodatkowa nagroda II Grand Prix – musiało się jednak podobać.

Co dalej ? Praca, praca, praca – konkurencja nie śpi. Teraz to my bro-nimy miejsca, a to już o wiele trudniejsza sprawa (patrz zdjęcia).

Mariusz Kamiński
– trener klubu tanecznego
Salsa Bar- UCK PP

Rozmowa z Jolantą Kaczochą z III roku Zarządzania i Inżynierii Produkcji na Wydziale Budowy Maszyn i Zarządzania

Co skłoniło studentkę Politechniki Poznańskiej, „umysł ścisły”, do przystąpienia do formacji tanecznej Salsa Bar, jest to przede wszystkim dalekie od nauk matematycznych...?

Zawsze interesowałam się tańcem towarzyskim. Gdy dowiedziałam się o możliwości nauki tańca latynoamerykańskiego w Salsa Bar, od razu skorzystałam z tej okazji. Sposób nauki, miła atmosfera i dobry kontakt z trenerami spowodowały, że taniec stał się moim hobby i odskocznią od stresów na uczelni.

Czym jest dla Ciebie taniec, co wnosi w życie?
Taniec, jak już wspomniałam, jest moim hobby, odskocznią od codziennego życia. Daje mi dużo radości i satysfakcji.

Czy łatwo znaleźć czas na treningi?
Świat pędzi, a wygrana zobowiązuje, jak radzisz sobie z organizacją zajęć na studiach i treningami? Grunt to systematyka i dobra organizacja. Po drugie „jak się chce, to można”!

Czy taka formacja taneczna to coś w rodzaju rodziny? Znać się, lubić.... Czy jest w ogóle miejsce na przyjaźń między Wami?
Bez tego w ogóle nie byłoby formacji!!

Wygrana motywuje czy też świadczy o tym, że jesteście na tyle dobrzy, że nie musicie robić już nic?
Nikt nie jest perfekcyjny i obojętnie, ile byśmy konkursów wygrali to i tak zawsze jest coś do zrobienia.

Czy fascynacja latynoskimi rytmami i tańcem doprowadziła także do zainteresowania się tamtejszą kulturą, jest to jakaś większa pasja?
Tańczę krótki czas, więc kto wie, co się z tego urodzi.

Czy uważasz, że każdej, nawet „technicznej” uczelni, potrzebne są artystyczne koła zainteresowań?
Oczywiście. To, że ktoś jest na uczelni technicznej, nie znaczy, że ma tylko zainteresowania związane z taką tematyką. Poza tym sztuka rozwija...

HARMONOGRAM KONKURSÓW

W RAMACH I I II PRIORYTETU

Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka
oraz Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki w 2009 r.

Działanie PO IG /PO KL	Poddziałanie	Data rozpoczęcia naboru	Miejsce ogłoszenia naboru	Termin ukończenia naboru	Wartość dofinansowania dla projektów w ramach naboru
------------------------	--------------	-------------------------	---------------------------	--------------------------	--

1.	2.	3.	4.	5.	6.
PROGRAM OPERACYJNY INNOWACYJNA GOSPODARKA					
Priorytet I Badania i rozwój nowoczesnych technologii					

Działanie 1.1 Wsparcie badań naukowych dla budowy gospodarki opartej na wiedzy	Poddziałanie 1.1.1 Projekty badawcze z wykorzystaniem metody foresight	2 marca 2009	www.nauka.gov.pl www.opi.org.pl	30 kwietnia 2009	5 000 000 EUR
	Poddziałanie 1.1.2 Strategiczne programy badań naukowych i prac rozwojowych	23 lutego 2009	www.nauka.gov.pl	23 kwietnia 2009	157 000 000 EUR
Działanie 1.2 Wzmocnienie potencjału kadrowego nauki	Program VENTURES	Konkurs 1 15 lutego 2009	www.fnp.org.pl	15 kwietnia 2009	1 000 000 PLN
		Konkurs 2 31 sierpnia 2009	www.fnp.org.pl	31 października 2009	1 000 000 PLN
	Program TEAM	Konkurs 2 31 lipca 2009	www.fnp.org.pl	30 września 2009	15 500 000 PLN
	Program WELCOME	15 lutego 2009	www.fnp.org.pl	15 kwietnia 2009	23 000 000 PLN
Działanie 1.3 Wsparcie projektów B+R na rzecz przedsiębiorców realizowanych przez jednostki naukowe	Poddziałanie 1.3.1 Projekty rozwojowe (INFO, TECHNO, BIO)	16 lutego 2009	www.nauka.gov.pl www.opi.org.pl	31 marca 2009	69 142 857 EUR
	Poddziałanie 1.3.2 Wsparcie ochrony własności przemysłowej	Konkurs 1 2 marca 2009 Konkurs 2 1 września 2009	www.nauka.gov.pl www.opi.org.pl www.nauka.gov.pl www.opi.org.pl	31 marca 2009 30 września 2009	3 134 670 EUR 3 134 670 EUR

Działanie 1.4 Wsparcie projektów celowych	9 marca 2009 (planowane jest uruchomienie 2-3 rund aplikacyjnych w 2009 r.)	www.parp.gov.pl	30 kwietnia 2009	293 728 000 PLN
--	--	-----------------	------------------	-----------------

Priorytet II Infrastruktura sfery B+R

Działanie 2.1 Rozwój ośrodków o wysokim potencjale badawczym	27 lutego 2009	www.nauka.gov.pl	24 kwietnia 2009	90 474 510 EUR
Działanie 2.2 Wsparcie tworzenia wspólnej infrastruktury badawczej jednostek naukowych	27 lutego 2009	www.nauka.gov.pl	24 kwietnia 2009	42 058 823 EUR
Działanie 2.3 Inwestycje związane z tworzeniem infrastruktury informatycznej nauki	Poddziałanie 2.3.1 Projekty w zakresie rozwoju infrastruktury informatycznej nauki			
	Poddziałanie 2.3.2 Projekty w zakresie rozwoju zasobów informacyjnych nauki w postaci cyfrowej			
	27 lutego 2009	www.nauka.gov.pl	24 kwietnia 2009	90 000 000 EUR
Poddziałanie 2.3.3 Projekty w zakresie rozwoju zaawansowanych aplikacji i usług teleinformatycznych				

PROGRAM OPERACYJNY KAPITAŁ LUDZKI					
Priorytet IV Szkolnictwo wyższe i nauka					
1.	2.	3.	4.	5.	6.

Działanie 4.1 (Nazwa)	Poddziałanie 4.1.1	Konkurs nr 1	16 lutego 2009 r.	www.nauka.gov.pl	31 marca 2009 r.	400 000 000 PLN
		Konkurs nr 2	16 lutego 2009 r.		31 marca 2009 r.	300 000 000 PLN
		Konkurs nr 3	II kwartał 2009 r.		ok. 2 miesięcy od daty ogłoszenia	100 000 000 PLN
	Poddziałanie 4.1.2		16 lutego 2009 r.	www.nauka.gov.pl	31 marca 2009 r.	200 000 000 PLN
	Poddziałanie 4.1.3		projekty systemowe			
Działanie 4.2	Konkurs nr 1 Projekty mające na celu podniesienie świadomości pracowników systemu B+R w zakresie wagi i zasad badań naukowych i prac rozwojowych dla gospodarki, a także potrzeb sektora nauki i gospodarki w tym zakresie		II kwartał 2009 r.	www.nauka.gov.pl	Konkursy otwarte – do wyczerpania środków	90 500 000 PLN
	Konkurs nr 2 Projekty w zakresie podnoszenia umiejętności pracowników systemu B+R w zakresie zarządzania badaniami naukowymi i pracami rozwojowymi oraz komercjalizacji rezultatów prac badawczych (w tym również w zakresie ochrony własności intelektualnej i przemysłowej)		II kwartał 2009 r.			
	Konkurs nr 3 Przedsięwzięcia upowszechniające osiągnięcia nauki polskiej i światowej w procesie kształcenia na poziomie wyższym		II kwartał 2009 r.			

Projekty innowacyjne	Tematy projektów:				
	1. Prowadzenie monitoringu losów absolwentów w celu podniesienia jakości kształcenia i lepszego dostosowania oferty edukacyjnej do potrzeb gospodarki opartej na wiedzy i wymogów rynku pracy.	II kwartał 2009 r.	www.nauka.gov.pl	ok. 3 miesięcy od daty ogłoszenia	50 000 000 PLN
Projekty ponadnarodowe	2. Nowe modele kształcenia przez całe życie, w tym integracja funkcjonujących modeli kształcenia ustawicznego				
	W ramach Poddziałania 4.1.1 oraz Działania 4.2	Data ogłoszenia uzależniona jest od zatwierdzenia dokumentów programowych dla projektów ponadnarodowych	www.nauka.gov.pl	ok. 3 miesięcy od daty ogłoszenia	50 000 000 PLN

mgr inż. Paulina Szewczyk
Dział Badań i Projektów

Newsletter

Nr 3/2009 (KWIECIEŃ 2009 r.)

Punktu Kontaktowego 7. Programu Ramowego UE Politechniki Poznańskiej

AKTUALNOŚCI W 7. PR

Stanowisko Ministra Finansów w sprawie opodatkowania dochodów z programów ramowych.

Na stronie Krajowego Punktu Kontaktowego Programów Badawczych UE zamieszczono pismo Ministra Finansów w sprawie interpretacji prawa podatkowego w zakresie opodatkowania dochodów z programów ramowych, będące odpowiedzią na pismo Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.
http://www.kpk.gov.pl/7pr/finanse/podatek_dochodowy_od_osob_fizycznych.html

Dzień Informacyjny Funduszu Badawczego Węgla i Stali

Krajowy Punkt Kontaktowy Programów Badawczych UE oraz Instytut Energetyki organizują dnia 6 maja 2009 r. w Warszawie spotkanie informacyjne poświęcone Funduszowi Badawczemu Węgla i Stali. W spotkaniu udział wezmą m.in. Oficer Naukowy Dyrekcji Generalnej KE pan Philips Tropmann (Jednostka K.4 Fundusz Badawczy Węgla i Stali) oraz przedstawiciele konsorcjów, które osiągnęły sukces w poprzednich konkursach. Więcej informacji na stronie KPK > Imprezy.

Nowe konkursy w programie PEOPLE (LUDZIE)

Komisja Europejska 18 marca 2009 r. ogłosiła 3 nowe konkursy w programie szczegółowym PEOPLE (7. PR):

Marie Curie Intra-European Fellowships for Career Development (IEF) – Europejskie stypendium wyjazdowe

Grant dla doświadczonych naukowców europejskich na wyjazd do innego kraju europejskiego na okres od 12 do 24 miesięcy.

Identyfikator: FP7-PEOPLE-2009-IEF

Termin zamknięcia: 18 sierpnia 2009 r., godzina 17.00.

Szczegółowe informacje o konkursie i potrzebne dokumenty znajdują się na stronie pod adresem: http://cordis.europa.eu/fp7/dc/index.cfm?fuseaction=UserSite.FP7DetailsCallPage&call_id=198.

Marie Curie International Incoming Fellowships (IIF) - Międzynarodowe stypendium przyjazdowe

Grant dla doświadczonych naukowców z krajów trzecich na przyjazd do dowolnego kraju europejskiego na okres od 12 do 24 miesięcy.

Identyfikator: FP7-PEOPLE-2009-IIF

Termin zamknięcia: 18 sierpnia 2009 r. godzina 17.00.

Szczegółowe informacje o konkursie i potrzebne dokumenty znajdują się na stronie pod adresem: http://cordis.europa.eu/fp7/dc/index.cfm?fuseaction=UserSite.FP7DetailsCallPage&call_id=199.

Marie Curie International Outgoing Fellowships for Career Development (IOF) – Międzynarodowe stypendium wyjazdowe

Grant dla doświadczonych naukowców europejskich na wyjazd do dowolnego kraju trzeciego na okres od 24 do 36 miesięcy z obowiązkową fazą powrotną (12 miesięcy) w dowolnym kraju europejskim.

Identyfikator: FP7-PEOPLE-2009-IOF

Termin zamknięcia: 18 sierpnia 2009 r. godzina 17.00.

Szczegółowe informacje o konkursie i potrzebne dokumenty znajdują się na stronie pod adresem: http://cordis.europa.eu/fp7/dc/index.cfm?fuseaction=UserSite.FP7DetailsCallPage&call_id=200.

pa.eu/fp7/dc/index.cfm?fuseaction=UserSite.FP7DetailsCallPage&call_id=200.

Nowa publikacja KPK

W dziale „Publikacje” został zamieszczony poradnik: „Projekt badawczy 7PR – przygotowanie wniosku. Program Szczegółowy WSPÓŁPRACA” (<http://www.kpk.gov.pl/publikacje/index.html>). Poradnik ten zawiera informacje mające na celu pomóc potencjalnym polskim koordynatorom w przygotowaniu wniosku projektu badawczego do Programu Szczegółowego WSPÓŁPRACA w 7PR. Może być on również przydatny dla partnerów przygotowujących się do udziału w innych projektach i programach.

Energia – spodziewane tematy konkursów „Energy-2010”

Pod koniec lipca 2009 r. Komisja Europejska planuje ogłoszenie konkursów dla obszaru „Współpraca” – w tym dla tematu „Energia”. Z powodu podjęcia przez KE Planu Ratunkowego podjęte zostaną konkursy skoordynowane, międzytematyczne („zielony samochód”, oraz „budynek energetyczny”). Więcej informacji na temat oczekiwanych konkursów <http://www.kpk.gov.pl/aktualnosci/shownews.html?id=9427>.

Joint Research Centre – nowa wspólna strona internetowa informująca o wszystkich otwartych konkursach w instytutach JRC

Dyrekcja Generalna JRC uruchomiła nową stronę internetową, na której znajduje się aktualna informacja o wszystkich otwartych konkursach w instytutach JRC.

Nowa strona została uruchomiona w ramach serwisu Dyrekcji Generalnej JRC, pod adresem: <http://ec.europa.eu/dgs/jrc/index.cfm?id=3720&lang=en>.

Informacja o aktualnie otwartych konkursach w instytutach JRC przedstawiona jest w formie aktywnych linków. Po kliknięciu w wybrany link przechodzimy na stronę instytutu, w którym otwarty jest dany konkurs.

INTELLIGENT INFORMATION MANAGEMENT

Uniwersytet Ekonomiczny w Poznaniu wspólnie z Regionalnym Punktem Kontaktowym Programów Ramowych UE w Poznaniu zapraszają na seminarium z udziałem Pani Dr Márty Nagy-Rothengass, kierownika sekcji INFSO.E2 - Technologies for Informa-

tion Management w Komisji Europejskiej: Intelligent Information Management. Spotkanie odbędzie się w dniu 29 kwietnia 2009 r. na Uniwersytecie Ekonomicznym w Poznaniu, Al. Niepodległości 10, sala 111. Pani Dr Márty Nagy-Rothengass, po zaprezentowaniu wykładu wprowadzającego, poprowadzi sesję dla uczelni i firm składających wnioski projektowe w 7. Programie Ramowym. Sesja ta, wzorem konferencji przygotowywanych we współpracy z Komisją Europejską w całej Europie, pozwoli na konsultację przygotowywanych wniosków projektowych, uzyskanie wskazówek, a także pozyskanie nowych partnerów wśród uczestników konferencji z całej Europy. http://bis.kie.ae.poznan.pl/12th_bis/

AKTUALNE KONKURSY W 7.PR

Wszystkie otwarte konkursy znajdują się na poniższej stronie:
<http://cordis.europa.eu/fp7/dc/index.cfm>.

mgr inż. Małgorzata Niespodziana
Specjalista ds. funduszy unijnych
Wszelkie uwagi na temat treści, zawartości Newslettera oraz tego, co jeszcze chcielibyście Państwo przeczytać na jego łamach, prosimy kierować pod adresem: malgorzata.niespodziana@put.poznan.pl

PROGRAM AKADEMICKI POZNAŃ – wizyty wybitnych naukowców na Politechnice Poznańskiej

Idea Programu

Z myślą m.in. o poznańskich studentach, od 2008 r. Urząd Miasta realizuje Program "Akademicki Poznań", który polega na wspieraniu poznańskich uczelni w działaniach ukierunkowanych na podniesienie jakości kształcenia. W czerwcu 2008 r. prezydent Poznania Ryszard Grobelny oraz rektorzy poznańskich publicznych uczelni wyższych podpisali porozumienie w tej sprawie.

Zakres współpracy między miastem a szkołami wyższymi jest bardzo szeroki. Jednym z obszarów współdziałania jest zapraszanie do Poznania i współfinansowanie wykładów wybitnych naukowców i osobistości, specjalistów w swoich dziedzinach; postaci wpływających na światową naukę, politykę i gospodarkę.

Wykładowcy przyjeżdżają z całego świata. Większość wykładów prowadzona jest w języku angielskim, z czego korzystają także zagraniczni studenci, których w Poznaniu z roku na rok przybywa.

W roku 2008 Politechnika Poznańska aktywnie aplikowała o środki w ramach

Programu, 4 wnioski uzyskały pozytywną opinię Rady Zarządzającej Programem. Dzięki uzyskanemu dofinansowaniu PP zaprosiła czterech wybitnych naukowców: prof. Carlosa A. Brebbie, wybitnego specjalistę z dziedziny metod numerycznych, metod elementów granicznych i elementów skończonych, numerycznych obliczeń inżynierskich, prof. Rolanda Wiesendangera, wybitnego specjalisty z dziedziny nanotechnologii, spintroniki i skaningowej mikroskopii próbnikowej, prof. G. Laporte jednego z najbardziej znanych ekspertów w dziedzinie marszrutyzacji i zarządzania taborem na świecie oraz prof. Marka Orkisa, wybitnego specjalistę w zakresie teorii i modelowania stanów przejściowych turbinowych silników lotniczych.

Takie spotkania to nie tylko możliwość rozszerzenia współpracy, ale także okazja do zapoznania się z kierunkami badań prowadzonych w ośrodkach zagranicznych.

Zasady dotacji

Wnioski dotyczą przyjazdów do Poznania wybitnych uczonych zarówno krajowych jak i zagranicznych. Warunkiem przyznania dofinansowania jest wysoka ranga

i międzynarodowe uznanie dla dokonań zapraszanego gościa, której przyjazd stanowić będzie wydarzenie dla poznańskiego środowiska naukowego. Dofinansowanie przyznawane jest w pierwszej kolejności laureatom Nagrody Nobla. Niezbędne jest zaplanowanie w trakcie wizyty wykładu otwartego dla szerokiej publiczności i studentów Poznania. Dofinansowanie Miasta może wynieść maksymalnie 75% kosztów wizyty. Środki finansowe przekazane przez Miasto przeznaczone na pokrycie pobytu zaproszonego gościa mogą obejmować koszty podróży, organizacji wykładów i pobytu, noclegi i wyżywienie (ewent. diety), a także w specjalnych przypadkach – honoraria.

Nabór wniosków na miesiące jesienno-zimowe trwa do końca lipca br.

Serdecznie zapraszamy do aplikowania!

mgr inż. Małgorzata Niespodziana
Dział Badań i Projektów
Koordynator Programu Akademicki Poznań na PP

Prasówka

czyli media o nas

Czy Poznań akademicki traci swoją renomę?

Do 150 finalistów i laureatów trzech olimpiad przedmiotów ścisłych przed roku listy z gratulacjami i ofertą stypendium 1,8 tys. zł, jeśli podejmie studia w Poznaniu. Zdecydowało się tylko 7, z tego tylko dwóch spoza Poznania. Taki wynik budzi niepokój, zwłaszcza że w innych badaniach uniwersyteckich stwierdzono, że największy wpływ na wybór uczelni ma jej renomę.

Tymczasem profesor Andrzej Ligocki, przewodniczący Rady Naukowej Akademickiego Poznań, uważa, że nie należy traktować tego jako kryzysu. To dopiero pierwsza edycja stypendialna i brani byli pod uwagę laureaci zaledwie trzech olimpiad. – W tym roku będzie ich więcej – przekonuje profesor.

Opinie Str. 18

Polska Głos Wielkopolski | 31 marca 2009 | 9

Politechnika będzie kształcić pilotów

Elżbieta Sochańska

Politechnika Poznańska uruchamia dwie nowe specjalności: „silniki lotnicze” oraz „transport lotniczy”. To przedsięwzięcie w ramach projektu wzmacniać potencjał edukacyjny i przyspieszyć rozwój polskiej uczelni technicznej. W poniedziałek roku nastąpiła inauguracja roku akademickiego II stopnia studiów magisterskich dla 70 adeptów specjalności lotniczych. Uczelnia będzie kształcić pilotów liniowych, a także mechaników i osoby związane z obsługą samolotów. W przyszłości nie wyklucza także kursów pilotażu z możliwością uzyskania licencji.

Przy uczelni powstanie także Centrum Kształcenia Lotniczego. Dzięki funduszom unijnym udało się zakupić sprzęt do laboratoriów, a z czasem politechnika wzbogaci się o symulator lotów.

Na utworzonych specjalnościach wykładać będą fachowcy z Wojskowej Akademii Technicznej w Warszawie.

6 | 16 kwietnia 2009 | Polska Głos Wielkopolski
Fakty 24 | Polska

Atomowy interes samorządów

Henryk Sadowski

Nowy pełnomocnik ds. rozwoju energetyki atomowej Hanna Trojanowska będzie musiała wybrać lokalizację pierwszej polskiej elektrowni atomowej. Najbardziej prawdopodobne miejsca to Żarnowiec na Pomorzu i Kłompcz w Wielkopolsce. Annullum obywateli w sprawie planów umieszczenia tam reaktorów.

– Dzięki temu o lokalizację zostały granicznie sprowadzone pod kątem budowy elektrowni atomowych. Teraz wchodzi w grę analiza wystarczająco uciążliwych – twierdzi Andrzej Strapiński z Instytutu Energetyki Atomowej. Jego zdaniem o jednego plusa więcej ma jednak Żarnowiec.

– To sąsiadstwo elektrowni szczytowo-pompo-... Dzięki temu elektrownia atomowa będzie mogła pracować przez całą dobę na pełnych obrotach – tłumaczy Strapiński. Ale budowa obiektu w Żarnowcu nadal może być drogą przez mękę. Na lokalizację nie chce się zgodzić pomorski wojewódzki konserwator zabytków. Uważa, że inwestycja może stanowić zagrożenie dla ochrony krajobrazu i dziedzictwa kulturowego Pomorza. Konserwator ma zastrzeżenia do projektu zmiany planu zagospodarowania przestrzennego opracowanego przez urząd marszałkowski. Projekt zakłada budowę słowni atomowej w Żarnowcu oraz elektrowni komercyjnej w Opatowie.

Wieloletni sprzeciw nie bawi, w zalety od tego, jakie będzie prawo związane z eksploatacją obiektów atomowych, samorządy same mogą zacząć zabiegać o lokalizację elektrowni. Na przykład jeśli zostanie przyjęty wariant francuski, to do budowy samorządowego może wpłynąć nawet 60 mln euro rocznie. W takich gminach nie ma także problemu z bezrobociem. Elektrownia za- trudnia bowiem kilkadziesiąt osób,

poza tym zlecenia na drobne prace najczęściej trafiają do lokalnych firm. Obiekt taki jest także sprzymierzeńcem ochrony środowiska. Woda, która wraca z obiegu chłodzącego w elektrowni, jest oczyszczana do pierwszej klasy czystości.

Dlatego też władze lokalne i wojewódzkie na Pomorzu są przychylnie budowie elektrowni w Żarnowcu. Marszałek województwa pomorskiego Jan Kosiński na ręce ministra kultury przesłał list z zażaleniem na konserwatora zabytków za odmowę uzgodnienia projektu.

Również budowa atomówki w Kłompczu w Wielkopolsce

Na Politechnice Poznańskiej będzie kierunek energetyka jądrowa

popierana jest przez lokalne władze samorządowe. Marszałek Marek Woźniak zastrzegł jednak, że nie będzie zabiegał o realizację tej inwestycji, jeśli nie zgodzą się na to mieszkańcy. Na korzyść lokalizacji w Kłompczu może także przemawiać inicjatywa powołania na Politechnice Poznańskiej kierunku powiązanego z energetyką jądrową. Jeśli uczelnia uruchomi go już jesienią tego roku, to pierwsi absolwenci pojawią się w 2014 r. W tym samym roku przewidziano budowę pierwszego reaktora.

Elektrownia powinna być oddana do użytku pięć lat później, a wiadomo, że obiekt będzie potrzebował wykształconej kadry. Lokalizację w Kłompczu interesują się już firmy energetyczne, na przykład szwedzki udziałowiec Enel – Vattenfall. Władze tej lokalizacji jest stała infrastruktura przesyłowa, w której trzeba będzie zainvestować.

Wsp. MIP

Pogoda na str. 31
Maks. 12°C
Min. 0°C

Amelii, Janu...

Triumf Oxfordu z Michałem Płotkowiakiem w składzie!

Spełniło się wielkie sportowe marzenie poznaniaka Michała Płotkowiaka. Uniwersytet z Oxfordu, w którego składzie płynął zawodnik Poznania i potem KW 04, wygrał jeden z najbardziej prestiżowych wyścigów sportowych – The Boat Race. Zwycięzców oklaskiwało 250 tysięcy mieszkańców stolicy Wielkiej Brytanii.

Rywalizacja wioślarskich ośmierek Uniwersytetów Oxfordu i Cambridge trwała od 1829 roku. Wyścig rozgrywany jest od mostu Puenty do Chiswick na Tamizie w Londynie na dystansie 4 mil i 374 jardów (ok. 6,79 km). Michał Płotkowiak po raz drugi miał zaszczyt brać udział w tych regatach. Przed dwoma laty jego Oxford, w którym jest doktorem na kierunku inżynierii biomedycznej przegrał jednak z odwiecznym rywalem Cambridge. Wczoraj doszło do rewanżu. Studenci z Oxfordu odnieśli pewne zwycięstwo. Momentami ich przewaga wynosiła blisko osiem sekund. Ostatecznie wygrali o około trzy długości łodzi.

Warto dodać, że trudniejsze od samego wyścigu są kwalifikacje do osady Oxfordu. W łodzi jest bowiem tylko osiem miejsc,

Michał Płotkowiak (pierwszy z prawej) i jego koledzy ze zwycięskiej osady Oxfordu

a kandydatów kilkadziesiąt. Trzeba być znakomitym wioślarskim, by dostąpić zaszczytu reprezentowania barw w słynnej uczelni. Po wczorajszym wyścigu oprócz 27-letniego poznaniaka do Galerii Sław weszli Colin Smith (W. Brytania), Alexander Hearne (USA), Benjamin Harrison (USA), Sjoerd Hamburger (Holandia), Tom Solesbury (W. Brytania), George Bridge-

water (Nowa Zelandia), Ante Kusurin (Chorwacja) i sternik Colin Groshong (USA). Oxford wygrał po raz 75. (Cambridge triumfowało 79. razy) i przy okazji ustanowił rekord wagi. 99,7 kg to średni ciężar jednego wioślarskiego zwycięzcy. Tak potężnie zbudowanych zawodników jeszcze nie było w długiej historii tego wyścigu. Maciej Lehmann

90 LAT
POLITECHNIKI
POZNAŃSKIEJ

ROZPRAWY – habilitacje

Wieczorowski M., *Wykorzystanie analizy topograficznej w pomiarach nierówności powierzchni*

Morzy M., *MiningSocial – Driven Data*

Danilewicz G., *Pola komutacyjne dla połączeń rozgłoszeniowych*

MONOGRAFIE

Golińska P., *Ekologiczne i ekonomiczne aspekty logistyki*

SKRYPTY

Małuski J., *Podstawy konstrukcji maszyn dla studentów kierunków niemechanicznych*

ZESZYTY NAUKOWE

Z. N. *Electrical Engineering* Nr 59